

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 435 · CENA 60,00 DIN

I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
3. septembar 2010.

BRENDI ZA TOPEKU

★ **DOK HOLIDEJ** ★

435

Frenk Larami

BRENDI ZA TOPEKU

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 435

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

BRANDY FOR TOPEKA

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 25. VIII 2010.

Tržište: 3. IX 2010.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – BRANDY FOR TOPEKA

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

– Hej, Duli! – doviknuo je Tim Bras vozaču drugih kola. – Sve je u redu? Ne brinite se, momci, uskoro ćemo i to pregurati. Najviše šest ili sedam milja pa smo u Topeki!

Duli Teni, najmlađi među njima, kratko je klimnuo glavom, a onda žmirkajući pogledao prema suncu. Bio je izrazito visok, plave kose i očiju i ovo mu je bila prva vožnja za kompaniju.

– Nećemo uspeti da stignemo pre mraka – zaključio je. – U svakom slučaju, biće vremena za po jednu s nogu, zar ne?

Na ovu primedbu sva četvorica vozača kompanije „Vels Fargo” veselo se nasmejaše. Jer, posle dugog puta iz Linkolna u Nebraski bili su prilično umorni i željni osveženja. Iza njih je ostalo dve stotine milja vrelina i prašine koja ih je uporno gušila. Sve to su savladali bez kukanja i jedva čekali da pređu preostalih sedam milja koje su ih delile od Topeke.

Tim Bras, snažan četrdesetogodišnjak srednjeg rasta i izrazito širokih ramena upravljao je celim transportom. Bio je zadovoljan što su nado-mak cilja i rukavom obrisao lice prekriveno prašinom.

Pored njih tu su bili još Fred i Rod Danser, rođena braća blizanci, energični i snažni tridesetogodišnjaci koji su ličili jedan na drugog kao jaje jajetu.

Tim Bras ih je odmerio ispod oka i zadovoljno uzdahnuo. Morao je da prizna da nije mogao da poželi bolju ekipu. Do sada je sve teklo glatko, bez problema. Svako je bez reči obavljao svoj deo posla, a uveče bi ćaskali i šalili se tako da putovanje uopšte nije bilo dosadno.

Kola su stigla do jedne stare polusrušene barake gde je put sa obe strane bio obrastao trnjem i počinjao da vijuga. Ravnica se tu završavala i tren je postajao brdovit.

Vođa transporta zaustavio je svoja kola u senci drveta.

– Stoj! – viknuo je glasno.

Kočnice su zaškripale i kolona je stala.

– Šta se dogodilo? – dobacio je Duli radoznalo.

Bras je sišao sa kola i počeo da se proteže.

– Trebalo bi još jednom da napojimo konje – uzvratio je. – Životinje su umorne i mislim da su to zaslužile.

Do Topeke nam više ništa neće biti potrebno.

Ljudi su se bez reči složili i odmah se dali na posao. Odvezali su bačve sa vodom i izmakli se u stranu čekajući da se konji napiju. Pritom su se i sami osvežili, zadovoljni zbog skorog dolaska na cilj i završetka dugog puta.

* * *

– Ovi vozači su nam napravili odličnu uslugu! – došapnuo je krupni Dik Malet svom pratiocu. – Pozovi ostale i krenite odmah!

– A šta je sa tobom?

– Čekaću vas ovde. Povedite i mog konja.

Malet je pažljivo vezao maramu preko lica, a onda izvadio kolt i otkočio ga.

Ležao je potrbuške na ivici stene koja se nadnosila nad dolinu. Zbog gustog lišća i granatih krošnji ljudi dole ispod drveća nisu nikako mogli da ga vide.

Ali, video ga je neko drugi iako nije mogao mu razazna crte lica. Taj neočekivani posmatrač sedeo je iza jednog povećeg žbuna na drugoj strani useka. I on je krenuo u Topeku i tu se zatekao sasvim slučajno. Bio je visok, uzanog lica koje je imalo pomalo tvrd izraz i neobičnih ledenoplavih očiju. Konj mu je prevalio dug put pa je rešio da se odmori. Podigavši glavu pogledao na suprotnu stranu baš

u trenutku kada je nekolicina ljudi uzjahala konje.

Taj usamljeni jahač koji se odmarao ispod žbuna odavno je primetio transport. To nije bilo ništa neobično jer su teretna kola stalno krstarila Zapadom. No, ako grupa jahača dočekuje transport na mestu koje nije pregledno, trudeći se pritom da ih vozači ne vide, cela stvar je „mirisala“ na prepad.

Uprkos tome, nepoznati je nastavio mirno da sedi. Nije imao nikakvog razloga da se meša. Uostalom, tako nešto nije ni bilo moguće pošto su i kola i jahači u zasedi bili dosta daleko od njega.

Taj usamljenik vitkog stasa, crne kose i ledeno plavih očiju bio je doktor Džon Holidej, širom Zapada poznat kao najbrži strelac i nepobedivi igrač za kockarskim stolom. Ime mu je bilo poznato širom Sjedinjenih Država, o njemu se govorilo u salunima i uz logorske vatre, u udaljenim traperskim kolibama kao i uz granicu koja je vijugala moćnom Rio Grande.

Holidej je sve to bilo poznato ali ga je ostavljalo ravnodušnim. Nastavljao je da krstari prostranstvima Zapada kao usamljeni prerijski vuk, uvek u pokretu i traganju za novim i nepoznatim.

U useku se dogodilo upravo ono što je, videći ljude na konjima kako vrebaju tovar, odmah i pretpostavio. Naime, gledao je kako su se jahači u

punom galopu sjurili prema klancu, opkolili kola, a onda čak i zapucali. Iako je bio udaljen gotovo celu milju mogao je da jasno da čuje odjeke revolverskih hitaca. Samo je slegnuo ramenima, svestan da ne može da se umeša. Pored udaljenosti problem je bila strma ivica obronka niz koju nije mogao da siđe. Jedini način da pride mestu događaja bio je da obiđe klanac u širokom luku i dođe sa druge strane za šta u tom trenutku nije imao vremena. Dakle, Holidej je bio „osuđen” da sedi tu gde je i posmatra kako četvoricu vozača napadaju razbojnici.

Sam napad bio je zaista munjevit. Pošto vozači nisu ni slutili nikakvo zlo, nisu ni bili u poziciji da se brane. Istini za volju, više instinktivno su ispalili nekoliko metaka, ali kada su shvatili u kakvom su položaju, ćutke su podigli ruke u vis. Najbrži od svih bio je Duli Teni koga je metak jednog od razbojnika pogodio u rame. Sada je lice plavokosog mladića bilo izobličeno od bola.

– Prokletnici... – mrmljao je jedva čujno posmatrajući vođu bandita koji je izdavao naređenja. Sam napad se završilo za tren i on je tek sada bio svestan svega. Bili su napadnuti iz zasede, razoružani za tren, a pored revolvera oduzeti su im i konji. Njega su ranili jer je pružio otpor. Sada su se, posle kratkog preuzimanja kola i brzog pregrupisavanja, napadači

udaljili zaštićeni ogromnim oblakom prašine.

Tim Bras je bio prvi koji se pribrao.

– Dođi da ti pogledam ranu, dečko – obratio se Duliju.

Mladić ga odmeri razrogačenih očiju.

– Ali, Time... Nećemo valjda dozvoliti da nam umaknu...?

Fred Danser dobaci sa osmehom.

– Da ne nameravaš da trčiš za njima, momče?

– Ili možda da ih poubijaš svojim praznim opasačem? – dodao je njegov brat u istom tonu.

U međuvremenu, Tom Bras je raskopčao Dulijev kaput i košuju kako bi mu pregledao ranu.

– Ne izgleda baš najbolje – zaključio je zabrinuto. – Ipak, nadam se da neće biti komplikacija. Previću ti onako kako znam, a ostalo će učiniti doktor kada stignemo u Topeku.

– Topeka! – dobaci Danser glasno. – Čeka nas još „samo” sedam milja pešačenja, momci!

* * *

Kola su grabila prema udaljenoj kamenitoj visoravni na severu. Postepeno su postajala sve manja i manja sve dok na kraju nisu nestala sa vidika.

Dok Holidej se vinuo u sedlo. Onda je primetio da se iz grupe pljačkaša izdvojio jedan i krenuo prema Topeki. Ako bi požurio mogao bi da ga

vidi izbliza, pomislio je. Nije isključeno da ga ne bi stigao na putu koji je od Manhatna vodio ka Topeki. Ali, odlučio je da tako nešto ne čini. Nastaviće po svome, pa šta se desi. Uostalom, život nikome nije bio u opasnosti, a to je najvažnije. Što se tiče vozača, o njima nije brinuo niti je mogao bilo šta da im pomogne. Isto tako je znao da će uz malo duže pešačenje bezbedno stići u Topeku.

Posle nekoliko trenutaka osmatranja, lako je mamuznuo Miga što je bio znak za pokret. Indijanski konj koji je shvatio znak i i posle kraćeg kasa grabio je napred u punom galopu.

Kada je izbio na drum sunce je lagano tonulo ka zapadu. Sa uživanjem je posmatrao naranžastu kuglu koja je nestajala iza horizonta i.... na otprilike sto pedeset jardi ispred sebe primetio sivca koga je jahač terao sve brže i brže.

Nije ubrzao niti pokušao da ga stigne. Naprotiv, nastavio je da održava isto rastojanje ne želeći da probudi razbojnikovu sumnju. Konačno, kada stignu u grad mogao je da vidi gde će bandit vezati konja i tako ga identifikovati.

S druge strane, Dok uopšte nije mislio da se meša u ceo slučaj niti da alarmira maršala. Dosadašnja negativna iskustva naučila su ga da ne treba da se upliće u događaje koji ga se ne tiču koliko kod je to moguće. Uostalom, vozači kompanije su imali

obavezu da prijave ceo slučaj posle koga će šerif i maršal sigurno početi službenu istragu.

Stigao je u Topeku kada je na ceo kraj počeo da pada sumrak. Video je kada je jahač sivca zastavio životinju ispred velike zgrade u kojoj se nalazio salun „Sastanak”. Čovek je vezao uzde za prečku i hitrim korakom zamakao iza pomičnih leptir vrata.

On je stigao samo dva minuta kasnije i vezao Miga odmah pored sivca. Znalačkim okom je odmerio životinju procenivši da je u pitanju izuzetno kvalitetan i vredan konj. Ako nije ukraden, vlasnik mora da je veoma bogat, pomislio je pretpostavljajući da je ova prva mogućnost bila daleko verovatnija.

Izvežbanim pokretima razlabavio je sedlo i pomilovao Miga po njušci.

– Brzo ću te smestiti u štalu, stari! – rekao je nežno, a onda krenuo uz stepenice trema otresajući šeširom prašinu sa odela.

Unutra nije bilo mnogo gostiju. Za nekoliko stolova se igrao poker, a za šankom su stajala četvorica kaubojja. U uglu kod prozora sedela su dva gradski odevena muškarca i udvarala se našminkanoj „dami” u crvenoj haljini.

Dok je ispod oka osmotrio svakog ponaosob, ali nijedan od prisutnih nije izgledao kao neko ko je do pre samo pet – šest minuta jahao vraškim tempom.

– Jedan brendi, molim – dobacio je prišavšu šanku.

Visoki i snažni krčmar imao je simpatično lice i stalno se smeškao pa je u trenu podsetio Doka na pun mesec. Simpatični debeljuškasti Džo Palmer bio je ujedno i vlasnik saluna i s ponosom je mogao da kaže da ima lokal sa najboljim prometom u Topeki. Svojim sićušnim, pronicljivim očima pažljivo je odmerio Holideja i odvratio – Na žalost, moraćete da se zadovoljite viskijem, mister. Celo popodne očekujem brendi – dodao je, a onda se nagnuo preko šanka. – Zna- te, očekujem veliku pošiljku brendi- ja iz Linkolna – kazao je poverljivim tonom. – Uostalom, tamo se pravi najbolji brendi. Ako ostanete u gradu još neko vreme stići ćete da ga probate i sami se uverite u kvalitet.

– Zaista?

– Da, transport samo što nije stigao! Nekolicina kauboja ih je oko podne sreća nedaleko od Fort Sila.

Dok se trže.

– Pretpostavljam da je to dobro za vas, mister. Koliko kola je bilo u transportu?

Zadovoljan što je našao sagovornika, pričljivi Palmer odvratio:

– Pitajte koliko kola? Eh, verujte mi da ćete se iznenaditi, mister! – dodao je nagnuvši se još bliže. – Hm... biće da je troje, a možda čak i četvo- ro kola – dodao je kao da saopštava najveću tajnu. – Džo Palmer je ozbi- ljan i ne bavi se sitnicama! On ima

dosta dolara tako da je mogao da plati brendi unapred što ga je izašlo puno jeftinije. Da, mister, danas tre- ba znati poslovati inače sledi neus- peh!

Ovoga puta si napravio najgori po- sao u životu, debeljko, pomisli Dok shvativši da se transport o kome simpatični krčmar govori baš onaj na koji je izvršen prepad. Dobri Džo Palmer će se još duže vreme morati zadovoljavati viskijem.

– Možda ste u pravu – odvratio je Holidej ne menjejući izraz lica.

– Međutim, plaćanje unapred može biti mač sa dve oštrice. Ako se ne- što desi, udarac treba i znati i moći podneti.

Sa krčmarovog lica iščeznu svaki osmeh.

– Nemojte tako da govorite – pro- mrmljao je ozbiljno. – Takvim zlim slutnjama se može prizvati neka ne- sreća.

Holidej je već zažalio što je napra- vio bilo kakvu primedbu, pa je brzo promenio temu.

– Smatrajte ovo samo ćaskanjem, mister Palmer. Nego, hteo sam nešto da vas pitam. Moj prijatelj je pre ne- koliko minuta ušao u vaš salun, ali ovde ga ne vidim. Da nemate možda još neki separe?

Ovaj je preleteo pogledom po loka- lu, a onda odmahnuo glavom.

– Mora da ste se prevarili, mister. Svi gosti već dosta dugo sede ovde, a

u separeu nema nikoga. Prava gužva počinje tek za jedan sat.

Baš čudno, razmišljao je Dok. A šta ako se ipak prevario? I to je moguće ali... šta će onda sivac pred lokalom?

– Nema veze, mora da je ušao u neki drugi salun – odvratio je pomirljivo. – Biće da sam pogrešio.

– Verovatno – složi se Palmer klimajući glavom. – Konačno, mrak se već spustio, a onda su „sve mačke sive”.

Naravno, Holidej ni izbliza nije bio tako ravnodušan. Stvar je počela da ga interesuje pa je obećao sam sebi da će pošto – poto saznati kome pripada sivac. Zato je došao:

– Mogli biste da mi pokažete gde je konjušnica, mister Palmer.

– Naravno! – odvratio je ovaj sa velikim zadovoljstvom. – Hajdete, odmah ćemo izaći na trem.

Dok je bez reči krenuo za njim. Kada su izašli napolje taman je hteo da upita kome pripada sivac, ali je iznenađeno ustuknuo. Mesto pored Miga bilo je prazno, a sivog konja nije bilo nigde u blizini.

Nije ništa rekao pokušavajući da ostane potpuno mran. Saslušao je Palmerovo objašnjenje i prineo ruku obodu šešira.

– Do viđenja, mister. Moram se vratiti gostima!

On je ćutke sišao do Miga i pomilovao ga po vratu razmišljajući šta se moglo desiti. Da li je moguće da je

pogrešio? Ko zna, sve je moguće... Bio je udaljen čitavih dve stotine jardi kada je razbojnik vezivao konja, zaključio je, osećajući kako ga sumnja ipak ne napušta. Zato se pažljivo okrenuo i osmotrio fasade obližnjih kuća. Uz salun se nalazila berbernica, a odmah do nje nekoliko trgovina. Možda je razbojnik ušao u neku od njih?

Istoga trena pošao je prema berbernici, ali je posle samo dva koraka zastao. Šta ga se tiče ko je Palmeru ukrao brendi? Prilikom napada niko nije ubijen, a krčmar je, kako izgleda, prilično imućan tako da će preživeti i pored velikog gubitka.

Sve u svemu, ovo je jedan od događaja koji se na Zapadu dešavaju svakog dana. I zašto da se umeša ako to nije neophodno, zaključio je i odmah se osetio nekako lakše, rasterećenije.

* * *

Spustila se noć i ceo kraj obavila tamom i tišinom. Ljudi su se povukli u kuće, nije se čula nikakva životinja i činilo se da su živahne još jedino svetlucave zvezde na nebu. Pašnjaci su utonuli u dubok san, a prerija je mirovala jer nije bilo ni daška vetra da pokrene travu.

Samo su se putem koji je vodio prema Topeki kretale četiri prilike. Bili su to vozači kompanije „Vels Fargo” koji su se umornim koracima kretali

prema gradu zapadajući do članaka u prašinu.

Ćutali su, umorni i na izmaku snaga, kivni na bandite koji su im priredili ovako nešto.

– Koliko još ima? – upitao je ranjeni Duli Teni.

– Uskoro ćemo stići – promrsio je Tim Bras. – Mislím da ima manje od dve milje.

Fred Danser se nakašljao i pljunuo u prašinu.

– I šta ćemo dalje, Time? Mislím... kada budemo stigli u grad?

Njegov brat blizanac prsnu u smeh.

– Glupo pitanje, Fred. Šta se tu još može učiniti? Prvo idemo do šerifa, a onda ćemo popiti po viski i na spavanje! – odvratio je nervozno oblizujući usne suve od žeđi.

Rod pomisli na brendi koji je nestao i glasno uzdahnu.

– Šta je sad opet? – obrecnu se Fred.

– Hm... šteta za onoliki brendi. Da smo usput ispraznili bar jedan sanduk!

Fred klimnu glavom.

– Ovoga puta si u pravu. Kada samo pomislím na tolike količine najboljeg brendija mogao bih da poludim! Ali šta se tu može. Nego, pitam se da li je i onaj usamljeni jahač pripadao toj družini?

Naime, i vozači na proplanku primetili su istog jahača koga je Holidej sledio.

– Možda jeste, a možda i nije – promrmlja Bras sležući ramenima. – Ko zna, možda je čovek putovao i jednostavno naleteo na sve.

– To možda ne bi bilo loše – zaključio je Fred.

Njegov brat je, opet, mislio drugačije.

– Po mom mišljenju, taj tip pripada razbojničkoj družini. Najverovatnije je pošao u Topeku kako bi nas držao na oku. Uostalom, da sam ja vođa bande sigurno bih tako postupio.

Tim Bras je nekoliko trenutaka zamišljeno ćutao, a onda klimnuo glavom.

– Nisi ti glup momak, Rode – komentarisao je ozbiljno. – Kada malo bolje razmislím, sasvim je moguće da si u pravu. Dakle, moramo po svaku cenu pronaći tog momka.

– Ako pripada bandi to baš neće biti lako – dobaci mladi Teni. – Ne mislite valjda da će stajati na ulazu u grad i mahati nam u znak pozdrava?

– Ti da ćutiš, žutokljunče – tobože ljutito se brecnuo Tim. – Mi nismo od juče i znamo da će učiniti sve da ga ne otkrijemo.

Nastavili su da hodaju, a Rod Danser je bio prvi koji je ugledao svetle tačke u daljini.

– Topeka, momci! Oh, hvala bogu, uskoro ćemo sesti i utoliti žeđ!

Sva četvorica su odahnula sa olakšanjem i nesvesno ubrzala hod. Gradska svetla dala su im novu

snagu da požure i konačno se oslobode svih muka.

– Odmorićemo se koliko možemo, a u praskozorje polazimo – kazao je Tim. – Ako tako uradimo, pre zalaska sunca bićemo kod mesta gde su nas napali. Uzećemo iz korala najbolje konje i neće nam trebati puno vremena.

Naime, kompanija „Vels Fargo” je u svakom većem gradu imala svoje štale i korale. Tamo su uvek bili spremni dobri konji za zamenu, a ako bi se došlo do nekog napada, odmah se organizovala potera koja je u velikom broju slučajeva uspevala da uhvati napadače i odmah ih kazni. Naime, ljudi tada nisu znali za milost jer su mnogi njihovi prijatelj vozači i čuvari zaprega stradali baš prilikom sličnih napada bandita.

Ne smanjujući tempo hoda vozači su stigli u grad dva sata posle Doka Holideja.

* * *

Transport je s treskom grabio preko kamenite visoravni nedaleko od reke Repabliken. Od snažne škripe kola i frktanja konja razgovor je bio skoro nemoguć. Osim toga, razbojnici baš i nisu bili sposobni za neku priču pošto je svaki popio najmanje po flašu brendija.

– Hm... bila bi prava šteta da ovako dobro piće „počiste” oni lupeži... – mrmljao je polupijani Bob Rolings

jašući uporedo sa kolima kojima je upravljao glavni čovek u bandi, Dik Malet.

Što se Rolinsa tiče, on je bio zamenik šefa, moglo bi se reći drugi čovek u bandi. Visok i mršav četrdesetogodišnjak crne brade i uzanog lica, delovao je prilično opasno. Ostali članovi bande ga nisu voleli, ali su se čuvali bilo kakvih sukoba sa njim.

I zaista, Rolings je bio opasan i podmukao tip. Nekada se zvao drugačije, dugo vremena je išao sa druge strane zakona pa je zbog dvostrukog ubistva stigao pravo na vešala. Nekim čudom uspeo mu je da pobegne u poslednji čas pa je Kigins, kako se tada zvao, promenio ime u Bob Rolings, pustio bradu i krenuo dalje.

Osvrnuo se oko sebe, nešto tiho promrmljao i ispraznio flašu do kraja. Sledećeg trenutka je obrisao usta nadlanicom i bacio flašu na stene pored kojih je upravo prošao.

Dik Malet je pogledao flašu koja se rasprsnula u stotinu komadića i ljutito povikao – Stoj! Ni makac dalje!

Razbojnici su zaustavili kola.

– Šta se dogodilo? – zapitao je Rolings.

Malet je skočio sa kola i hitro mu prišao.

– Još pitaš, praznoglavče! Možda umeš dobro da pucaš, ali razmišljanje ti nije jača strana!

Bradati bandit munjevito potegnu revolver.

– Da si odmah povukao reč!

No, Malet se nije uplašio.

– Ništa ja neću povući, baš ništa! – odvratio je prkosno. – A ti ćeš brzo učiniti ono što ti naredim!

Rolings je pokušao nešto da kaže, ali mu šef nije dao da dođe do reči.

– Sada ćeš sjahati, potražiti komadiće razbijene flaše, bez oklevanja ih pokupiti i staviti negde. Da li je tvoja pijana glava shvatila zbog čega se svi mi, uključujući i konje, mučimo putujući po ovom teškom i kamenitom terenu?

Naravno, bandit je to dobro znao. Izabrali su ovaj teren kako gonioci ne bi mogli da ih slede. I kakve je veze čaša imala sa tim, upitao se ljutito, a onda...Onda je ipak shvatio da je pogrešio i bez reči sišao sa konja, pokupio parčiće stakla i stavio ih u šešir. No, bez obzira na to bio je rešen da ne zaboravi Maletu uvredu koju mu je naneo.

Minuti su prolazili i kola su se istim tempom kotrljala kroz noć. Na začelju, nekih dve stotine jardi iza transporta, jahali su banditi Stiven i Metford zaduženi da obezbeđuju transport i proveravaju da li ih neko ne prati.

No, sve je bilo mirno. Ipak su s vremena na vreme oni su zaustavljali konje i napeto osluškivali. Kako nisu čuli nikakav sumnjiv šum niti bilo šta videli, zadovoljno su nastavljali dalje.

Hosti Stiven je otpio „dobar” gutljaj brendija i dobacio – Šta bih dao da samo mogao da vidim Palmerovo lice.

Stan Metford klimnu glavom.

– Tog uobraženog debeljka će udariti kap kada u salun uđu vozači bez kola.

Obojica se zlurado nasmejaše. Njih dvojica su tek pre godinu dana postali članovi bande, ali su se odlično uklopili.

Hosti Stiven se pridružio bandi odmah po izlasku iz zatvora u Omahi. Tamo je zbog teškog zločina odležao punih deset godina. Kada je izašao na slobodu nije bio ništa bolji, ali je naučio mnogo toga što mu je pomoglo da uspešno obavlja najrazličitije poslove. Bio je izrazito bled, košcatog lica, sjajnih očiju i izuzeto spretnih ruku. Te ruke sa dugim prstima mogle su da otvore i najkomplikovanije brave ili neprimetno izvuku novac iz tuđeg džepa. Ove „sposobnosti” su bile više nego dovoljne da se kao koristan član pridruži bandi revolveraša, ubica i konjokradica.

Životna priča Stana Metforda bila je nešto drugačija. U Kaliforniji je imao mali ranč, ali to mu nije bilo dovoljno pa je stalno krao grla sa tuđih pašnjaka i utiskivao im svoj žig. Jednoga dana gotovo da su ga uhvatili na delu. Znajući koliko strogo se kažnjavaju kradljivci stoke pobegao je glavom bez obzira i posle izvesnog

vremena najrazličitijim putevima i stranputicama stigao do ove bande.

U isto vreme pridružio im se i Stiven tako da se između dvojice bandita razvilo nešto nalik prijateljstvu. Zadatke su gotovo uvek obavljali zajedno, a u akcijama jahali jedan pored drugog.

– Bogami, sve je bilo prilično rizično – prokomntarisao je Stan koji je sedeo nagnut na vrat konja, desnom rukom se poduprevši o sedlo. Bio je snažan kao bivol, širokog lica, četvrtaste brade i glave malo uvučene u ramena.

– U pravu si – odvratio je Stiven – Sve se odigralo pakleno blizu grada. Mogao je neko da naiđe i da nas prepozna.

Metford se uspravio u sedlu i prezrivo odmahnuo rukom.

– I da jeste, taj više ne bi imao priliku da to bilo kome saopšti.

– U pravu si. Treba priznati našem gazdi da ima dobar nos za takve stvari.

– To mu priznajem, ali je škrt kada treba da nas plati. Ne znam da li ću za njega više ikada pojahati konja ili krenuti u neku akciju.

Ponovo su zastali i oslušnuli.

Sve je bilo isto: mirno, tiho, bez ijednjog sumnjivog šuma.

– Ja mislim da će skoro – procedio je Stiven i podigao pogled prema zvezdanom nebu.

Metfod je odmahnuo glavom.

– Gazda je rekao tek u zoru.

* * *

Dok je smestio Miga u štalu i krenuo nazad prema salunu „Sastanak”. Kada je zakoračio na stepenice trema ispod žućkaste svetlosti fenjera na stubu spazio je upadljivu priliku snagatora koji je stajao pored ulaznih vrata. Naravno, odmah je primečio da čovek na grudima nosi šerfsku zvezdu, da je izuzetno visok, snažan i... kao stvoren za šerifa.

Bio je to čuvar zakona u Topeki, Džon Belden, energičan i odlučan čovek koji je sam mogao da izađe na kraj sa pijanim kaubojima koji su se, terajući svoja velika krda, često zaustavljali u gradu, pijančili i pravili nered. Ponekad je bilo dovoljno da se njegova ogromna prilika samo pojavi na vratima saluna i oni koji prave nered bi se smirili.

Šerif Belden nije imao pomoćnika, iako je u Topeki bilo mnogo posla. On tako nešto jednostavno nije želeo, ubeđen da sve može držati pod kontrolom.

Dok je prošao pored Beldena i ušao u lokal. Visoki šerif je preko krila pomičnih vrata pogledao za Džordžijancem. Možda on to i ne bi učinio da mu nešto na ovom strancu nije bilo neobično, da mu nije bolo oči. Iako je svakoga dana u svome gradu viđao strance, razne lutalice i revolveraše, ovaj čovek mu nije zapao za oko zbog nisko pričvršćenih koltova već zbog izuzetno elegantnog odela koje je za Topeku kao i bilo koji stočarski

grad na Zapadu, bilo potpuno neuobičajeno.

Zato je rešio da pripazi na njega jer je želeo da sačuva red i mir koji su vladali u gradu. Pomislivši na to zadovoljno se nasmešio, ponosan što je mu je tako nešto pošlo za rukom, odnosno, što ga građani cene.

Naravno, nije ni slutio da se radi o čuvenom Doku Holideju, čoveku o kome je slušao mnoge najrazitije priče. Uostalom, maršal iz Abilene mu je pre određenog vremena ispričao kako je Dok jednom prilikom munjevito reagovao i u nužnoj odbrani ubio jednog razbojnika za kockarskim stolom. Zapamtio je to jer se čovek zvao Ralf Higinis, a pre Abilene boravio je u Topeki, najčešće sedeći baš u salunu „Sastanak”.

Za to vreme Holidej je prišao šanku, naručio viski i upitao krčmara – Mogu li da prenoćim kod vas, mister?

Palmer klimnu glavom.

– Možete – odvratio je ljubazno.

– Hm...verovatno ste gladni. Odmah ću nešto da naručim za vas. Imamo dobar stek koji...

– U redu, u redu – prekinuo ga je Dok, uzeo čašu i seo za prvi slobodan sto. – Ovde ću sačekati jelo, mister – dodao je i kratko uzdahnio. Bio je umoran pa je mimo svog običaja odlučio je da rano ode u postelju.

U tom trenutku u salun je ušao šerif. Prvo je zastao na vratima, a onda lagano osmotrio sve stolove i teškim

koracima prišao šanku. Laktom desne ruke naslonio se na glatku površinu i okrenuo se tako da može da vidi ceo lokal.

– Dajte mi jedan viski, Palmere.

Debeljko je uslužno natočio u čašu i pružio je šerifu.

– Danas je veoma mirno – rekao je.

Džo Belden je ispio viski nadušak, a onda se nagnuo prema Palmeru i šapatom upitao – Ko je onaj stranac koji sedi sam za stolom?

Krčmar slegnu ramenima.

– Došao je pre jednog sata i pominjao prijatelja sa kojim treba da se sretne.

– Znači, ostaje u gradu?

– Uzeo je sobu.

– Da li se upisao u knjigu gostiju?

Palmer je uzdahnio.

– Vi ste zaista sitničavi, šerife. Uvek pominjete to proketo upisivanje! Ja tvrdim da vam je to čista besmislica! Ako ste nekome za petama, taj sigurno neće biti tako praznoglav da u knjigu gostiju upiše svoje pravo ime!

Belden se popustljivo osmehnuo.

– Ja nemam još nikakvog razloga da ovom čoveku budem za petama. No, ne zaboraviti da se, recimo, nešto može desiti u toku noći i tada bi bilo dobro da znam njegovo ime.

– U redu, učiniću vam tu uslugu – uzdahnio je debeljko, uzeo sa šanka knjigu gostiju i odneo je za kockarev sto.

– Ako ste vi konjokradica, mister, onda ovde upišite lažno ime. Naš zvezdonosac je opasan kao pas tra-gač.

Dok se nasmejao i iznenada se se-tio rasnog sivca.

– Mister Palmer, zar se u glavnom gradu jedne oblasti kao što je Tope-ka krađu konji?

– S vremena na vreme, mister. No, koliko cenim, vi za taj posao niste – zaključio je debeljko posmatrajući Holidejeve ruke. – Hmm... sa takvim prstima kao što su vaši mogu vešto da se mešaju karte, ali ne da se baca laso i puca – dodao je jer do tada još nije primetio Holidejeve koltove.

– Možda ste u pravu – prokomenta-risao je Dok.

Ponosni Palmer odmah prihvati.

– Svakako da sam u pravu, mister. Ja umem da procenim ljude.

– Kada čovek zađe u zrelije godine, trebalo bi da nabavi naočari – do-bacio je Holidej jedva primetno se osmehnuvši. No, Palmer nije obratio pažnju na ove reči. Samo je klimnuo glavom i udaljio se.

Naravno, Dok ni dodirnuo knjigu gostiju. Ostavio je da leži na stolu ne obraćajući pažnju na nju. No, više nije osećao umor i bilo mu je mnogo bolje. U međuvremenu je primetio da je izazvao zanimanje šerifa koga je, to se lepo videlo, prilično kopkalo da sazna ko je on i odakle dolazi.

Još jednom je pogedao u knjigu po-red sebe i uzdahnio. Ako se upiše, a

taj čovek sa zvezdom pročitao njego-vo ime, verovatno bi počela večita i toliko puta ponavljana priča: „Koliko ćete ostati u Topeki? Zašto ste ovde? Sledeći voz za Kansas Siti polazi u petak” i tako dalje. Bio je već sit ta-kvog prokletog života i zato... zato bi bilo pametnije da upiše nego drugo ime. Recimo Miler, Smit ili Braun?

Ali onda je pogledao stvar sa druge strane i u njemu se javio neki inat. Ne, nije bilo nikakvog razloga da se stidi svoga imena! Uostalom, on uopšte nije bio onakav divlji i nemi-losrdni revolveraš kakvim su ga no-vine predstavljale.

Zato je lagano uzeo knjigu i otvorio je. Na poslednjoj stranici nalazila su se imena gostiju, a među njima i one dvojice u društvu nakindurene žene. U stvari, Palmer mu je došapnuo da su i oni gosti, a pošto nisu bili odjav-ljeni značilo je da još tu borave. Da, evo.... bilo je napisano o kome se radi; gospoda su se zvala Čester i Haris, trgovci stokom.

Holidej se trže. Ne, ta dvojica ni kom slučaju nisu mogli biti trgovci stokom. Osim njih, bila je upisana još jedna ženska osoba, vlasnica velikog ranča u blizini grada, Dina Šeteri.

Kockara je obuzela sumnja. Ljudi koji se predstavljaju kao trgovci, a izgledaju kao podvodači sigurno ne mogu da budu čisti. A možda su im na savesti bila kola natovarena bren-dijem?

Sve bi to moglo biti dosta zanimljivo. Zato je rešio da ostane u lokalu sve dok se ne pojave vozači „Vels Fargo” kompanije. Oštrim, sitnim rukopisom upisao je ime Džon Holidej, zatvorio knjigu i čvrsto je odgurnuo od sebe.

Debeli krčmar je imao pune ruke posla pa tako nije ni primetio da se gost upisao. Zato je šerif reagovao istog časa.

– Hteo bih da vidim tu knjigu, Palmere.

– Da, evo, odmah ću je doneti. Nego, da li ste spremili uže da ga odmah vežete? – dodao je debeljko, uzeo knjigu sa stola i bučno je spustio na šank.

Džo Belden ga je prostrelio pogledom, a onda otvorio knjigu i pročitao Holidejevo ime. Odmah zatim, instinktivno se trgao. Ime mu je bilo poznato, odnosno, sigurno ga je već negde čuo.

Odmah mu je palo na pamet da se tako zvao indijanski agent i vodič iz ove oblasti, ali... on je pre nekoliko godina izgubio život tamo negde kod Ačisona. Napala ga je grupa skitnica tako da nije uspeo da se odbrani.

Pored toga, u Sjedinjenim Državama bio je dosta ljudi koji su nosili prezime Holidej. Da nekim slučajem pod tajanstvenim okolnostima nedavno nije ubijen čovek koji se zvao Holidej, šerif bi se verovatno setio priče o varalici na kartama koga je likvidirao čuveni revolveraš, priči

koju mu je ispričao maršal iz Alabame.

Ovako se ništa nije dogodilo iako je Dok kroz poluspuštene trepavice posmatrao široka šerifova leđa čekajući da se čuvar zakona okrene. Međutim, to se nije desilo. Džo Belden je zatvorio knjigu i gurnuo je na suprotnu stranu šanka, a onda poručio još jednu čašu viskija.

Debeljko se pakosno smeškao.

– Niste imali sreće, šerife?

– Previše pričate, Palmere.

– Srećan sam da to još uvek mogu – odvratio mu je krčmar mirno. – Svi mi još uvek imamo vremena za tako nešto pre nego što zauvek začuti-mo.

Belden se okrenuo ne obraćajući više pažnju na Džordžijanca. Predmet njegovog interesovanja bila su tada dva tobožnja trgovca stokom sumnjivog izgleda, Čester i Haris. Već nekoliko dana ih je neupadljivo motrio jer mu se od početka nisu dopali. Verovatno je bio obuzet sličnom sumnjom kao i Holidej, iako još nije imao pojma o napadu na transport. Osim toga, kao iskusan čuvar zakona koji se u Topeki nagledao raznih ljudi, znao je da tako ne izgledaju ni trgovci ni pravi poznavaoči stoke.

Onaj visoki koji je tvrdio da se zove Čester bio je bledunjavi mršavko bezizražajnog lica i vodnjikavo plavih očiju. Krkhe građe i nekako nežnih ruku, nimalo nije mogao da se uklopi

u lik čoveka koji krstari prerijom i otkupljuje stoku.

Njegov pajtaš Haris bio znatno stariji, prosede kose i temeljne građe, ali ni njegove kretnje kao i celokupno ponašanje nisu odavali čoveka koji se razume u stoku, ili je vičan bilo kakvim poslovima na ranču.

Osim toga, postojalo je još nešto što se šerifu iz Topeke nije dopalo. Naime, ova dva sumnjiva tipa izgleda da su bacila oko na Dinu Šeteri, vlasnicu najvećeg ranča u okolini.

Dina je bila lepa mlada devojkica čiji su roditelji pre pet godina poginuli u železničkoj nesreći, tako da je bila prinuđena da sama vodi imanje. Naravno, to je bio izuzetno težak posao za devojkicu od dvadeset i četiri godine. Ali, za divno čudo i na iznenađenje svih, ona se izvanredno snašla tako da je ranč nastavio dobro da posluje. Kauboji su na jedan njen mig bili spremni da obave svaki zadatak, pa čak i da krenu u vatru i vodu, kako se tada govorilo za nekoga spremnog bespogovorno da sluša.

Dina je bila prava lepotica i svi muškarci su je posmatrali sa divljenjem. Među njima je bio i šerif Belden koji je bio ludo zaljubljen u devojkicu, sanjao je gotovo svake noći i neprestano maštao o njoj. Kao i svaki zreo muškarac on je potajno slutio da su svi ti snovi uzaludni, ali ga ništa nije moglo sprečiti da bdi nad Dinom i

pazi na njenu sigurnost kad god mu se za to ukazala prilika.

Zato je bio staršno ljut što su se baš ta dva sumnjiva tipa vrtela oko mlade vlasnice ranča. Od trenutka kada je to video više nije imao mira. Dina je već dva dana bila u gradu, a sam je čuo da se priča o prodaji nekog velikog krda. U toku dva dana njegove uhode javile su mu da je devojkica nekoliko puta sedela sa dvojicom ljudi u separeu saluna. I sam je mogao to da vidi što je još samo povećalo njegovu brigu. Naime, kada bi se posle razgovora devojkica povukla u svoju sobu na spratu, „trgovci” su se stalno nešto došaptavali i zadovoljno se smeškali.

Sada je Belden stajao za šankom znajući da će Dina uskoro da siđe. U toku popodneva svratio je u salun i razgovarao sa njom. Tom prilikom mu je ispričala da je večeras dogovorila sastanak sa ovom dvojicom kako bi utanačili posao. To je bio glavni razlog zbog koga se zadržao u salunu, a nije nastavio obilazak grada. Predosećanje mu je govorilo da u toj stvari nešto zaudara, ali tako nešto nije mogao ničim da dokaže. S druge strane, nije hteo, a možda ni smeo da se nameće Dini ili joj na bilo koji način dosađuje.

Zato je sada mirno stajao, iako mu je srce lupalo kao ludo. Pokušao je da bude nonšalantan ali mu je pogled svaki čas „bežao” prema stepenicama očekujući da se Dina pojavi.

Ali ona nije dolazila što ga je činilo strašno nervoznim. Pokretom ruke odbio je dve našminkane dame i zagledao se u čašu.

Što se tiče Čestera i Harisa, oni su ostali da sede za stolom ne pokazujući nameru da se presele u separe kao što su to učinili prethodne večeri. Da neće možda ostati tu i pred svima se cenjakti se sa gospođicom Šeteri, upitao se. Ako je tako, moraće da oslušne šta razgovaraju.

Samo, kako će to da izvede? Nije mogao jednostavno da im priđe, sedne za sto ili pak stoji negde u blizini kako bi čuo šta razgovaraju. Uostalom, svi stolovi su već bili zauzeti samo je kod stranca bilo mesta. Ispod oka je pogledao Holideja koji je odgurnuo čašu na drugi kraj i slagao karte.

Belden se neko vreme premišljao šta da uradi, a onda je, mada nerado, ipak prišao Dokovom stolu. Za lepu Dinu bio je spreman na svaku žrtvu, pa čak i da stranca zamoli za mesto.

Stigavši do njega, uhvatio je svojim snažnim šakama naslon slobodne stolice i malo podigao ramena.

– Mogu li da sednem za vaš sto, mister?

Holidejevo lice bilo je ukočeno, a pogled hladan kao led. Pretpostavljao je zašto šerif hoće da sedne kod njega i to ga je strahovito nerviralo. Bio je siguran da će posle nekoliko uobičajenih fraza slediti pitanja o tome koliko dugo namerava da osta-

ne u Topeki, zbog čega je došao, imali tu neki posao i tome slično... Sve je to slušao već mnogo puta samo su se imena gradova menjala: Abilena, Takson, Las Animas, Grifin i mnogi, mnogi drugi.

Da li postoji grad na zapadu u kome živi šerif ili gradonačelnik spreman da upita: „Dok, možda hoćete kod nas da otvorite ordinaciju?”

Rezignirano je podigao obrve, a na čelu mu se pojavila duboka bora. Takav grad do sada nije video, a najverovatnije i neće.

Onda se prenuo i kratko odvratio – Slobodno je, šerife.

Belden je seo i dao krčmaru znak.
– Dva viskija!

Palmer je doneo piće..

– No, šta sam vam rekao? On nije konjokradica, niti je u vašoj fijoci poternica raspisana za njim. Uh, ta vaša prokleta podozrivost...

– Gubite se! – prasnuo je šerif.

– I hoću – odvratio je debeljko, a onda se značajno nasmešio.

– Ukoliko vas to zanima, gospođica Šeteri za pola sta silazi na večeru.

Iako je pozeleo da tresne brbljivca u lice, Belden je krajnjim naporom uspeo da se uzdrži. S druge strane, Palmer je shvatio da je preterao i bez reči šmugnuo prema šanku.

Inače, šerif verovatno nije ni slutio da mu sve piše na licu i da ga je dovoljno jednom videti u Dininom društvu pa shvatiti da je do ušiju zaljubljen u lepu vlasnicu ranča.

Iskusni Holidej osetio je krčmarevu žaoku, a po Beldenovom reagovanju shvatio je da ga je debeljko „bocnuo” na pravo mesto.

– Palmer je pravi brbljivko, mister... ah, rekli se da se zovete Holidej?

Dok ga je nekoliko trenutaka odme-
ravao ispod oka, a onda shvatio da
čuvar zakona ne igra nikakvu igru,
odnosno, da nije shvatio ko je jer je
zaokupljen svojim problemima.

Dakle, postoji grad u kome ga nisu
prepoznali, pomislio je i sa zadovolj-
stvom prihvatio piće od šerifa. Bio
je zadovoljan što se stara priča nije
ponovila pa je lagano skupio karte i
zavalio se u stolicu.

Belden je u tom trenutku zabora-
vio da stranac postoji. Jer, u salun
je upravo silazila Dina Šeteri! Bila je
lepa kao anđeo, blago se smeškala
i hodala veoma graciozno. Nosila je
uzane pantalone, niske kaubojske
čizme sa ukrasnim prošivima, ko-
šulju sa srebrnim nitima i kitnjasti
prsluk. Uprkos muškom odelu, zra-
čila je očaravajućom ženstvenošću.
Plava kosa joj je u slapovima padala
na ramena, oči su joj bile tamne sa
zlatastim tačkicama.

Dok je znao ko je ta žena pre nego
što je iko izgovorio njeno ime. Proči-
tao je to na šerifovom licu. Samo...
jedna stvar mu nije bila jasna: kako
ova lepa i krhka devojka može da
vodi celo imanje, komanduje isku-
snim, grubim kaubojima i prodaje
stoku?

Ko nije znao koliko je Džejn imala
godina, dao bi joj najviše dvadese-
tak. Svesna svoje lepote i privlačno-
sti, devojka se kretala samouvereno
ali istovremeno i zavodljivo. Sitnim
koracima i dignute glave prošla je
kroz ceo lokal i zaustavila se pored
stola dvojice trgovaca.

Čester je hitro ustao i naklonio se.
Zatim joj je poljubio ruku kao što to
čine glumci u filmovima.

– Dobrodošli, gospođice Šeteri –
rekao je unjkavim glasom i izvukao
stolicu.

Šerif Belden je glasno huknuo.

U salunu je zavládala tišina.

Dina je sela na ponuđenu stolicu in-
stinktivno osećajući da su svi pogle-
di uprti u nju. Govorila je što je tiše
mogla, ali pošto je u salunu vladala
grobna tišina svaka njena reč se mo-
gla jasno razabrati.

– Zar ne bi bilo bolje da pređemo
u separe? – upitala je dvojicu trgo-
vaca.

Čester je patetično podigao ruke.

– Ah, draga moja gospođice, zar mi
imamo šta da krijemo? Naš posao je
čist, gotovo perfektan. Sve će biti
kao što smo se dogovorili, nikako
drugačije: vi ćete za jedan sat dobiti
dolare, a mi grla sledećeg proleća.

Svaki čovek u prostoriji mogao je
da čuje šta je Čester rekao, ali nipo-
što i da shvati. Bio je to više nego
neobičan način prodavanja goveda.

– Grom i pakao, dozvoljava da je
prevare – progunda šerif grčevito

stežući pesnice. – Kada bih samo mogao da znam šta ovi nameravaju... Zar je Dina iznenada oslepela? Pa ta dvojica su lupeži, razbojnici... prave derikože!

– Mislim da ste u pravu – složi se Holidej. – Ali, gospođica valjda zna šta čini...

– Izgleda da to ovde nije slučaj. Dovoljava da je ovi razbojnici uvuku u nešto samo... ne mogu da shvatim u čemu je stvar. Mori otvoriti četvore oči.

To ćeš i morati, pomisli Dok izvučavši srebrni časovnik iz džepa. Dva sata su prošla i vozači mogu naići svakog časa.

I nije se prevario. Posle nekoliko trenutaka, leptir vrata su se zaljuljala i u salun je prvi ušao Tom Bras. Ostali su ga sledili laganim, umornim korakom.

Dok je okrznuo pogledom vozače, a onda se ponovo pokrenuo tako da je mogao da motri na Čestera i Harisa.

Bras i njegovi ljudi su prišli šanku.

Krčmar je zadovoljno lupio rukom po šanku i nasmešio se.

– Gospodo, tačni ste kao večernji voz! Ha, bilo je krajnje vreme jer nemam ni kap brendija. Momci, pre nego donesete sa kola prvi sanduk okrepite se čašicom viskija! Hajde, šta čekate? Pijemo u vaše zdravlje! Odmah ću da javim kuhinji, dobićete po stek veliki i bogat kao Kansas! Dok istovarite jelo će vas čekati na stolu!

Tom Bras ga mrgodno odmeri.

– Nema kola koja treba da se istovaraju, krčmaru.

Palmer je i dalje trljao ruke.

– To je tačno, uvek ste raspoloženi za šalu. Kola nisu važna, nego brendi koji čeka cela Topeka, a među njima i guverner Kanzasa.

– Onda će se načekati – prošaputao je Duli Teni.

Palmer je i ove reči pogrešno shvatio nastavljajući da brblja.

Za to vreme Dok je pažljivo posmatrao dvojicu tobožnjih trgovaca koji su pognuli glave i progušeno se smijuljili.

Samo je Dina Šeteri pogledala prema šanku da bi joj se trenutak kasnije pogled zaustavio na Holideju, a onda prešao na vozače.

Tim Bras je nadlanicom počeo bradu, a onda se nagnuo prema šanku i rekao jasno i glasno – Mi nemamo brendi, mister.

Palmer razrogači oči.

– Ja sam izričito zahtevao brendi! Ukoliko ste mi doneli viski možete ga slobodno izručiti u Kansas, neka ga piju ribe. Ja ga sigurno neću primiti.

Umornom Brasu sada je ponestalo strpljenja pa je lupio rukom o sto i povikao – Sada me slušajte malo pažljivije, mister! Nema brendija, ni viskija, kola.... nema ničega, razumete li?

Međutim, Palmer nije hteo ili želeo da razume.

– Nemojte brinuti, vozaču, debeli Džo ima srca. Ja znam da je put dug, sunce vrelo, a prašina suva. Žedni ste, zar ne? – dodao je i podigao ruke kao propovednik. – Naravno, dobri stari Palmer neće praviti pitanje ukoliko je nestalo nekoliko flaša.

Bras je sada bio potpuno van sebe.

– Nema više nijedne flaše, nema ni kapi brendija, čoveče! Nema kola, konja, nijedne potkovice niti točka, ničeg, baš ničeg što bi moglo da se smesti u vaše dvorište! Razumete li?

Palmer još uvek nije shvatao, ali šerif jeste. Hitro se odigao sa mesta i prišao Brasu.

– Šta se dogodilo? – upitao je kratko.

– Vi ste šerif? – upita vozač ugledavši zvezdu na Beldenovim grudima.

– Da.

– U tom slučaju ne moramo da lutamo i tražimo predstavnika zakona.

– Šta vam se dogodilo, čoveče?

– Napali su nas na nekih sedam milja daleko od grada. Razbojnici su nam uzeli kola, konje, oružje, a jedan od mojih ljudi je ranjen.

U salunu je za trenutak zavladala grobna tišina.

Palmer je prebledeo i obema rukama se naslonio na šank.

– To... to ne može biti istina – promrmljao je teško dišući. – Momci su sigurno popili dosta brendija pa sada hoće da se šale sa mnom... –

mrmljao je, a onda počeo histerično da se smeje. – Ne, ne, sa mnom ne smete da zbijate takve šale.

Bras je pogledao u Beldena i slegnuo ramenima.

– Vi ga bolje poznajete, šerife – prošaputao je. – Saopštite mu to neka-ko drugačije.

Ovaj klimnu glavom i uhvati debeljka za mišicu.

– Palmere, slušajte me dobro! Transport je napadnut!

– Napadnut? – ponovio je zbunjeni čovek u neverici.

– Da. Napali su ga banditi na svega nekoliko milja ispred grada. Hm... ujutro ćemo krenuti za njima. Kola su teška i siguran sam da neće daleko odmaći...

Izgleda da je tek tada siroti krčmar shvatio šta se zaista dogodilo. Njegovo blede lice je u trenutku postalo crveno, a ruke počele nekontrolisano da se tresu.

– Moj... moj brendi... – mucao je.

– Pa to ne može biti istina! Ako jeste, ja sam upropšćen!

Naravno, to mu niko nije poverovao. Svi su znali da je Palmer bio jedan od najbogatijih ljudi u Topeki i da ga ovaj gubitak neće mnogo poremetiti. Ipak, činjenica da su se razbojnici usudili da napadnu transport koji se nalazio tako blizu grada ispunio je sve određenom nelagodnošću i strahom. Tako nešto se već godinama nije dogodilo.

Džon Belden je spustio pogled grčevito stisnuvši usne. Dakle, sada više nije moglo da se priča o miru, redu i sugurnosti u oblasti. Nešto na šta je bio ponosan sada je odjednom palo u vodu. Do đavola, pomislio je ljutito, koliko će još vremena morati da prođe da se na divljem Zapadu uspostavi građanski mir, red i poštovanje zakona?!

Tom Bras je takođe oborio glavu. Stari vozač do tada nije izgubio nijedan transport i sada mu je bilo vraški mučno da stoji i priča o tome kako je napadnut i opljačkan.

– Ništa nismo mogli da učinimo – rekao je kao da se izvinjava. – Naišli su brzo i iznenada i bili daleko brojniji...

Krčmar se sada malo pribrao.

– Znate li... znate li bar ko vas je napao? – upitao je drhtavim glasom.

– Odakle bi to ljudi mogli da znaju? – odvratio je šerif umesto vozača. – Zar mislite da su im banditi predali podsetnice pre nego što su otišli?

Palmer je hteo još nešto da doda, ali Tim Bras ga je preduhitrio.

– Ako se ne varamo, jedan od momaka je odjahao u Topeku. No, to ne možemo da tvrdimo jer je mogao da bude i neki stranac koji je tuda prolazio i nije imao vezu sa napadom. Videli smo ga na trenutak i to samo izdaleka... No, jedno je sigurno; morao je da čuje pucnje i sretne kola.

Holidej je sada pogledao prema šanku. Dakle, i vozači su videli jaha-

ča na sivom konju. A on je u pravom smislu nestao. Odjednom...

U salunu je još uvek vladala tišina. Ni za stolom za kojim je sedela Dina Šeteri sa dvojicom tobožnjih trgovaca nije se događalo ništa neobično. Mlada žena je još uvek gledala prema šanku i pratila razgovor. I Haris i Čester sedeli su mirno, bez pokreta i potpuno bezizražajnih lica pratili situaciju.

Džon Belden je nervozno grčio prste. Pojavio se problem koji će, kako je slutio, doneti teške dane za Topeku. Kao čuvar zakona morao je nešto da preduzme. Ispravio se i službenim glasom upitao – Pomenuli ste neznanca koji se uputio ovamo. Da li ste bar videli kakvog konja je jahao?

Šerif je uzvadio cigaretu, ali je nervozno zgnječio vrh zaboravljajući da je upali.

– Kada je taj jahač mogao da stigne u grad?

– Pa.. možda pre dva sata.

– Dva sata... – ponovio je šerif tiho.

Palmer je sada pažljivo slušao svaku reč. Bože, zar upravo tada ovaj stranac nije stigao u grad? Prokletstvo, to se sasvim podudaralo! Baš pre dva sata neznanc se pojavio u njegovom salunu. Da li je moguće da pripada bandi, zapitao se i sumnjičavo odmerio Holideja.

Ali, ne, ne može biti, odmah je zaključio. Čovek u tamnom uopšte ne

liči na drumskog razbojnika. Ovo je sigurno neka zabluda. Uostalom, u Topeki ima još dosta saluna u koje je jedan stranac mogao da svrati.

– Da li je ovamo pre dva sata stigao neki stranac, Palmere? – obratio mu se šerif i prenuo ga iz razmišljanja.

Debeljko ga je nekoliko trenutaka zbunjeno posmatrao, a onda se nakašljao, pogledao Holideja ispod oka i promrmljao – Da, jedan je stigao.

– Da li je još uvek ovde?

Krčmar je izvukao knjigu gostiju iza pulta, teatralno je otvorio i pogledao poslednji list, a onda kratko klimnuo glavom.

– Jeste, ovde je.

– Ko je on? Da li sedi u lokalu?

– Da – odvratio je Palmer koga je očigledno zabavljalo da nervira šerifa.

To se i desilo. Posle ovakvih odgovora Džon Belden je postao još nestrpljiviji.

– Govorite konačno, čoveče! I sami znate da je stvar važna jer se radi o prepadu!

Krčmar ga je sumnjičavo odmerio. Činilo se da je u tom trenutku zaboravio na gubitak koji je pretrpeo.

– Mister Holidej je stigao ovamo pre dva sata – rekao je najzad.

Belden se lagano okrenuo i osmotrio Džordžijanca. Posmatrao ga je čitav minut, a onda se iznenada ukočio.

– Šta ste rekli, Palmere? Mister Holidej?

– Prokletstvo, sami ste pročitali ime! Džon Holidej!

Sada, kada je krčmar jasno i glasno ponovio strančevo ime, u šerifovoj glavi kao da je nestalo neke maglovite zavesе. Misli su mu bile brze, logične i jasne. Da ovaj čovek nije Dok Holidej?

Iznenada se setio uzbudljivih događaja o kojima je čitao, setio se priče maršala iz Abilene o ubistvu Ralfa Higinosa, varalice na kartama! Bože, kako se ranije nij setio toga? Dva niklovana kolta, ledeno lice, elegantno odelo... baš kao što ga je i opisao maršal iz Abilene.

To je, dakle, Dok Holidej!

Lagano se odvojio od šanka i pošao prema Holidejevom stolu.

– Odakle dolazite, Dok? – pitao je stisnutih usana.

– Iz Rilijsa – odvratio je Džordžijanac ne dižući pogled i nastavljajući da slaže karte.

– Dakle, sa zapada – zaključio je Belden sa izvesnom oštrinom.

I Dina Šeteri je gledala prema Dokovom stolu, baš kao i njena dva sagovornika.

Čester munu svoga prijatelja u rebra.

– Kladim se da će se ovde brzo nešto dogoditi. Jesi li čuo kako se ovaj bratac zove?

Haris odmahnu glavom.

– Nisam baš najbolje razumeo ime.

– Pogledaj koltove i to ledeno lice. To je Dok Holidej...

– Holidej, kažeš? Pa to je onaj vraški strelac koji je likvidirao Kinga Grejna!

– Da, baš on, prijatelju.

Haris je prošao prstima kroz kosu i pomalo nervozno zagrizao donju usnu.

– Mislim da bi najbolje bilo da se izgubimo – došapnuo je svom partneru.

Čester ga iznenađeno pogleda.

– Zbog čega?

– Zato što će najverovatnije svuda okolo početi da seva usijano olovo.

– Ali, čoveče, kakve mi veze imamo s tim?

Dina ih prekorno odmeri.

– Nećete vajda jednu ženu ostaviti samu, džentlmeni?

Dvojica pajtaša se pogledaše.

– Nipošto! – odvratio je Čester. – Uostalom, još nismo zaključili posao – dodao je i zadovoljno se osmehnuo.

Šerif se rukom podbočio o sto i strogo odmeravao Holideja. Kao i većina čuvara zakona na Zapadu, on je na Doka gledao kao revolveraša i, čak, bio sklon da poveruje da je Džordžijanac učestvovao u napadu na transport.

– Dakle, dolazite iz Rilijsa, mister? – ponovio je. – U tom slučaju, morali ste proći pored mesta gde je izvršen napad na ove ljude?

Dok je mirno potvrdio.

– Da, prošao sam tuda.

Šerif se upadljivo trgao.

– Vi znači priznajete...

– Šta to? – upitao je ovaj ledeno.

– Da ste bili tamo.

Dok se za trenutak nasmeši.

– Gde to, mister? Budite malo precizniji.

Belden se namršti.

– Nemojte sada da vrdate, Dok. Dobro znate na šta mislim, zar ne? Nismo u Abileni.

– Molim? – iskreno se iznenadio Holidej. – Kakve to veze ima sa Abilenom?

– I te kakve, mister, i te kakve. Samo što je u Abileni bio Ralf Higgins, a ovoga puta transport sa bren dijem.

Holidej je lagano ustao, prekrstio ruke na grudima i zažmirio tako da su mu se oči pretvorile u dva uzana proreza. Izgledao je zaista opasno i nepredvidljivo.

– Šta ste još hteli da znate, šerife? – upitao je oštro.

Džon Belden koraknu unazad i jedva čujno uzdahnu. Po prvi put u životu ovaj ogromni čovek sa zvezdom na grudima je uzmakao pred nekim.

– Hteo sam samo da znam da li ste uspeali nešto da primetite? – pokušao je da se „izvadi” ublaživši pređašnji ton. – Mislim.... nešto u vezi napada.

– Da, video sam napad.

U tom trenutku sa svog mesta je ustala Dina Šeteri i lagano prišla šanku neprestano odmeravajući Doka.

– Pa, recite onda šerifu šta ste videli, mister Holideje – dobacila je. – Konačno, to se tiče svih nas. Ja u blizini imam ranč i ne deluje baš umirujuće kad znam da se oko muva neka razbojnička banda.

Džordžijanac je samo na tren odmerio mladu ženu i odvratio – Svuda ima razbojnika, gospođice.

Dina koketno zabaci svoju divnu kosu i dobaci – Samo sam mislila da bi bilo dobro da pomognete našem šerifu, mister. Znate, čuvaru zakona u ovakvom gradu nije nimalo lako.

Belden ju je posmatrao sa mešavinom divljenja i čuđenja. Da li je on to dobro čuo ili je pak nešto umislio? Ona se zalagala za njega? Nikada nije mislio da će doživeti tako nešto.

Pošto je njega sve to prilično zbulilo, Dina se bolje snašla i nastavila razgovor sa Holidejem.

– Molim vas, ispričajte nam šta ste videli, mister – rekla je ljubaznim, gotovo nežnim glasom.

Dok kratko klimnu glavom. Posmatrao je ovu dvojku kroz poluspuštene kapke shvatajući da ni on ne može da odoli njenoj lepoti.

– Ono što su vozači rekli u potpunosti je tačno – prokomentarisao je. – I ja sam video onog jahača koji se uputio prema gradu. Ne znam mnogo o tome, osim da mu je konj sivač. Eto, to je sve....

Palmer je izašao iz senke teško dišući.

– Ovde nešto ne odgovara, šerife – rekao je. – Pitajte ga sa kojim prijateljem je zakazao sastanak.

Belden se za tren namršti.

– Čuli ste šta je rekao krčar, mister?

– Kako da ne.

– I šta kažete na to?

Dok se namršti.

– Neću vam više ništa reći jer imate čudan način ophođenja prema osobi od koje želite nešto da saznate.

Onda se Dina ponovo umešala. Prišla je korak – dva bliže i uhvatila Holideja za mišicu.

– Mister, zar ne bi bilo jednostavnije da kažete ko je taj vaš prijatelj?

Džordžijanc je lagano izvukao ruku, a onda odvratio i ne pogledavši je.

– Taj navodni prijatelj je jahač sivca koji je pripadao bandi. Njega sam pratio sve do Topeke. Sjahao je ovde, ispred saluna.

– Oh, bože.! Ovo me se naravno ne tiče, ali... tip je lepo smislio priču – dobacio je Čester kikoćući se.

Dok je okrenuo šerifu leđa i pogledao prema njihovom stolu.

– Rekli ste nešto? – upitao ge glasom poput leđa.

Čester je progutao knedlu i krišom pogledao u Dokov opasač.

– Mister Holideje, on je pripit i nemojte ga uzimati za ozbiljno – dobacio je Haris spasavajući stvar.

Dok je prezrivo odmerio mršavka i ponovo se okrenuo prema šerifu.

– Hoćete li još nešto od mene? Ako je ispitivanje završeno, želeo bih da se povučem u svoju sobu.

Džo Belden je izvukao metak iz opasača i nervozno se poigravao sa njim. Ne, ovog stranca nije smeo da pusti da tek tako ode iz grada, tim pre što je bio uveren da ima neke veze sa napadom. Sa druge strane, nije mogao da ga zatvori jer protiv njega nije imao nikakvih dokaza.

– Vi još ostajete u gradu? – pitao je.

– Možda – odgovorio je Dok nemarno.

– Voleo bih da ostanete neko vreme.

Džordžijanac se nasmeja.

– Tako nešto retko imam priliku da čujem.

Onda se Dina Šeteri umešala u razgovor i treći put.

– Ako vam se u Topeki ne dopada, izvolite na moj ranč, tamo će vam sigurno biti prijatnije – kazala je dok joj je obraze oblilo rumenilo.

Džon Belden se ljutito trže.

– Ne govorite besmislice, Dina! – uzviknuo je ne uspevajući da se uzdrži. – On može da oстане u gradu.

Devojka ga ošinu besnim pogledom.

– Od kada ste to vi pozvani da mi držite pridike? Na svoj ranč mogu da pozovem onoga koga hoću, nije li tako? Dakle, ako sam rekla da mister Holidej može da dođe, onda taj poziv niko ne može da opovrgne!

– Prokletstvo, gospođice, zar ne znate ko je ovaj čovek? Zar nikada niste čuli za kralja revolveraša i kockara koji unosi nemir u svaki salun na Divljem zapadu? Budite razumni i...

Blag izraz mlade lepotice odjednom se promenio. Drskim pokretom zabacila je kosu i napućila usne.

– Ja vodim ranč čija je goveda teško izbrojati i uspevam da izađem na kraj sa dvadeset i četiri kauboja, šerife. Možda je bolje da meni prepustiti odluku šta i kada treba da učinim, odnosno, kako da se ponašam!

Belden je dobio neodoljivu želju da samog sebe ošamari. Ugrizao se za usnu tako jako da ga je zbolelo. Bilo mu je sasvim neshvatljivo šta je Dina pronašla na ovom Holideju. Pokušao je da je odvrati, a ona...ona se stavila na njegovu stranu. Zato je samo slegnuo ramenima i rezignirano odvratio – Ja vas u tome ne mogu sprečiti. Ipak, hteo bih da znate da je Holidej opasniji od četrdeset kauboja.

Sada je i Doku prekipelo.

– Ne znam zbog čega tako pričate, mister? – prasnuo je. – Budite srećni što nosite tu zvezdu na grudima inače bih sa vama drugačije razgovarao!

Uvređeni Belden planu.

– Ja svoju zvezdu mogu da položim na šank, pa ćemo onda biti jednaki, Holideje. Hm... ne pomišljajte slučajno da mi vaše ime uliva strah –

dodao je, lagano skinuo zvezdu sa revera i spustio je na glatku površinu šanka.

Ono što se zatim dogodilo bilo je tako neverovatno i iznenađujuće da većina ljudi u salunu nije mogla ni da prati.

Naime, Dok je munjevito potegao kolt iz futrole, okrenuo se i poskočio korak u stranu. Već sledećeg trenu začuo se fijuk kuršuma i Čester, tobožnji trgovac stokom, kriknuo je kao ranjena zver. Lice mu je bilo iskrivljeno od bola dok je nepomično zurio u desnu ruku koja je beživotno visila.

Dina Šeteri je prebledela.

Šerifova ruka klonula je na opasač dok je debeli krčmar munjevito šmugnuo iza šanka.

U salunu je zavládala tišina.

Ljudi nisu bili ni svesni šta se desilo, mada su mnogi videli kako je Čester potegao kolt i otkočio ga. Hladno metalno „klik“ za iskusnog Doka bio je dovoljno upozorenje koje je moglo da znači samo jedno. Zato je munjevito reagovao i onesposobio mršavka koji je sada ječao od bola.

Pošto su ljudi i dalje nepomično sedeli, Čester je pritisnuo drugu ruku na povređeno mesto i teturajući se prišao šanku. Oči su mu bile zakravljenе, a lice crveno od gneva.

– Vi ste videli šta se desilo, šerife – rekao je stajući pred Beldena. – Pucao je na mene bez razloga!

– Da, baš tako – potvrdio je krčmar koji je tog trenutka provirio iz skrovišta.

Ljudi u lokalu su zažamorili i bacali neprijateljske poglede prema Holideju. Odjednom su svi bili protiv njega, bolje reći, protiv čoveka koji je važio kao jedan od najbržih revolveraša na Zapadu. To što je Čester pokušao da ga ustreli s leđa kao da niko nije hteo da zna. Imali su krivca i to je sada je bilo najvažnije.

Džordžijanac je još uvek držao revolver u ruci. Iz cevi velikog kolta sa drškama od slonovače još uvek je izlazio tanak dim. Njegovo lice bilo je blede, ali do kraja hladno i odlučno. Osećao je kako zid neprijateljstva pred njim jasno raste...No, da li je nekada i bilo drugačije?

Belden je odvojio ruke od kolta i zadenuo palčeve za opasač.

– Zašto ste pucali, Holideje?

Dok otpuhnu barutni dim.

– Ja ovog čoveka ne poznajem – kazao je pokazujući na Čestera. – Zato mi je potpuno neobjašnjivo zbog čega je hteo da puca na mene.

Tobožnji trgovac se branio.

– Uopšte nisam želeo tako nešto. Ne znam odakle mu ta pomisao.

Holidej ga prezrivo odmeri.

– A zašto ste onda potegli kolt?

Čester je napravio naivno lice i slegnuo ramenima.

– Od kada je zabranjeno izvući oružje iz opasača? Do danas nisam čuo tako nešto.

Ovakve kukavičke laži nisu zasluživale bilo kakav komentar. Zato se Dok ćutke okrenuo prema šanku.

– Dajte mi jedan viski.

– Viski?!! – planu Palmer ljutito.

– A šta je sa mojim brendijem? Hoćete li ga sami popiti?

Holidejevo lice bilo je poput maske.

– Svoj brendi možete potražiti u Nebraski.

– U Nebraski?! – uzviknuo je šerif.

– A odakle vi to znate? – dodao je sumnjičavo.

Dok ih je hladno odmerio ispod oka. Da li uopšte ima smisla razgovarati sa njima? Bili su protiv njega mada ni sami nisu znali zašto. Olako izrečenu sumnju prihvatili su kao istinu, pa čak i poverovali da je učestvovao u napadu na transport.

– Zato što sam video da su se kola tiputala prema severu.

– Onda ste vi taj jahač koga su vozači videli.

Dok stisnu vilice.

– Malopre sam vam kazao da je taj jahač imao sivca. Idite u konjušnicu i proverite moga konja.

– Ovde se ne radi o konjima, već o tome da ovog čoveka treba smestiti iza rešetaka jer puca na nedužne ljude – umešao se u razgovor ranjeni Čester.

Onda se dogodilo nešto neobično.

Dina Šeteri im je lagano prišla i stala između njih.

– Dok Holidej je dejstvovao u nužnoj odbrani. Da ste na njegovom mestu, sigurna sam da bi i vi učinili isto.

Palmer se zagrcnuo da bi odmah zatim dobio napad kašlja.

– Ali, gospođice – zamucuo se kada se malo pribrao. – Kako... kako samo tako možete da kažete? Pa vi branite jednog, jednog...

Dina se okrenula prema debeljku dok joj se u očima ogledao bezgraničan prezir.

– Možda bi za vas bilo bolje da ništa niste ni rekli. Ne može se kazati da ste baš oštrumni i da umete da zaključujete.

Ali, on se toliko ražestio da nije ni obratio pažnju na devojčinu primedbu.

Samo je važno podigao glavu nastavio:

– Ovo što se sada zbiva nije za žene, gospođice. Dakle, mislim da bi bilo najbolje da se u ovakve stvari ne mešate.

No, ni Dina Šeteri nije obraćala pažnju na Palmerove reči. Na neki poseban, samo njoj svojstven način, ignorisala je ljude i ono što oni govore. Sada se okrenula prema Česteru.

– Naši poslovi mogu da sačekaju do sutra ujutro, mister. Sada je najvažnije da se pobrinete za sebe. I ako kao žena mogu da vam dam savet on bi glasio: što brže nađite lekara i ne govorite ništa.

Čester je uvukao glavu u ramena i upitno pogledao svog prijatelja. Pošto je Haris samo kratko klimnuo glavom, on je bez reči napustio lokal.

Belden je grčevito razmišljao ne znajući kako da se postavi. Da li da se suprotstavi Dini i rizikuje pravu svađu? Ne, to nikako ne bi želeo. Što se njega tiče, on bi Holideja odmah zatvorio. Naravno, u isto vreme je bio svestan da čoveka kao što je čuveni Džordžijanac nije lako strpati iza rešetaka. S druge strane, kako da se sada bez reči okrene i ode? To nije smeo da učini ni zbog svog ponosa, a ni zbog zvezde koju je nosio na grudima.

Zato je našao „srednje” rešenje.

– Javite mi se u kancelariju, Holidej – kazao je kratko.

– Rekli ste da se javim?

– Da baš tako.

– Aha... – promrmljao je Dok smešajući se. – Nego, jeste li vi bili u vojsci?

Zbunjen ovakvom reakcijom, šerif ga iznenađeno pogleda. Ponašanje ovog čoveka, njegov prodoran pogled, jasne i odsečne reči... sve to ga je potpuno izbacilo iz ravnoteže.

– Šta se vas tiče da li sam bio u vojsci? – obrecnuo se nestrpljivo. – I kako vam je to uopšte palo na pamet?

– Zbog vašeg vojničkog tona, šerife. A sada vam želim laku noć! – rekao je nehajno, i gipkim, odlučnim kora-

kom pošao uz stepence da bi zatim nestao u mraku.

U šalunu je vladao tajac. Ljudi su bili iznenađeni i zatečeni tako da se niko nije usudio da kaže ni reč.

Samo se Dina Šeteri krišom smeškala.

Onda je krčmar eksplodirao.

– Prokletstvo, šerife! Ne možete ga pustiti da ode! Konačno, on je jednog čoveka hladnokrvno ranio! I kuda sve to vodi? Zar će uskoro svako moći da se šeta ovuda i puca unaokolo?

U razgovor se umešala i mlada vlasnica ranča.

– On nije pucao kao divljak, nego se samo branio. Zaista mi nije jasno zašto je Čester potegao oružje?

– Vi se mnogo ne razumete u ove stvari, gospođice – dobacio je Haris prostrelivši je gnevnim pogledom.

– Čester je hteo da zaštiti šerifa.

Ovo objašnjenje uvredilo je Belde-na.

– Mene niko ne treba da štiti, mister – odvratio je ljutito. – Stvari sam do sada rešavao sam, a tako će biti i ubuduće.

Dina je slegla ramenima kao da je to više ne interesuje.

– Odlazim u svoju sobu – rekla je i odlučno pošla. Kada je stigla do poslednjeg stepenika, zastala je i okrenula se. – Ja mislim da zaključivanje ugovora može da prička, mister Harris – dobacila je zbunjenom „trgovcu” koji je ostao sam za stolom.

– Ali, gospođice, pa o svemu smo se već dogovorili!

Ona je odlučno podigla glavu i oštro odvratila – Da li su to moja ili vaša goveda, mister?

Tobožnji trgovac progutao je „knedlu”.

– To vi najbolje znate, gospođice.

Ništa ne govoreći, lepa vlasnica ranča se okrenula i laganim korakom zamakla za ugao izgubivši se u polutama hodnika.

Videvši da te večeri više ništa ne može da se uradi, šerif je bez reči iskapio piće i žurno izašao napolje. Nije bio zadovoljan događajima, ali ni Dininim ponašanjem, nije bio zadovoljan svojim držanjem, ničim...

Svež vazduh će mi dobro doći, pomislio je silazeći niz stepenice trema.

I ostali gosti uskoro su krenuli za njim uputivši se svojim kućama. Poslednji su izašli Tim Bras i njegovi ljudi koji su požurili ka sedištu kompanije „Vels Fargo” u Topeki.

* * *

Noć je bila prilično tamna i bez mesečnine mada je na nebu svetlucalo stotine zvezda, poput sićušnih, udaljenih dijamanta. Nedostižne i bezbrojne, ličile su na oči nekog neobičnog stražara koji čuvaju plavetnilo i mir Meksičkog zaliva, obasjavaju kamenitu visoravan koju deli reka Ripabliken i dalje, tajanstvene i visoke Stenovite planine.

Naravno, one su zavirivale svuda, ulazile kroz prozore kuća u kojima su ljudi mirno spavali i koliko – toliko razbijale tamu.

Iako je noć već odmakla, Dok Holidej nije spavao. To se moglo videti po vrhu cigarete koji je poput sićušnog svica svetleo u mraku. Znao je tačno da neko već duže vremena stoji pred vratima njegove sobe i čeka uzdržanog daha. Zbog toga je u ruci držao niklovan kolt sa drškom od slonovače upravljen prema ulazu.

Onda su se vrata tek malo otvorila i začuo se šapat.

– To sam ja, Dina Šeteri, Dok. Ne brinite se.

Holidej je vratio revolver u futrolu i odmahnuo glavom. Ovo je zaista bilo iznenađenje! On lično očekivao je svakoga pre nego devojku. Ali, šta je tu je, zaključio je i vratio kolt u futrolu.

– U redu, uđite unutra – kazao je tiho.

– Moram da govorim sa vama, Dok – dodala je i lagano, njišući kukovima prišla prozoru.

Dok je nekoliko trenutaka posmatrao njenu bujnu kosu koja se presijavala pri svetlosti zvezda.

– Mogu li nekako da vam pomognem, gospođice? – upitao je.

– To biste možda mogli... – odvratila je prigušenim glasom, jasno naglašavajući svaku reč. – Ali, nisam došla zbog toga. Ovoga puta ja želim da pomognem vama.

Dok iznenađeno podiže glavu. Bila je to zaista neobična izjava. Razlog za tako nešto verovatno postoji, pomislio je i već sledećeg trena postao je podozriv.

– Kako to da shvatim, mis? – upitao je.

Nije odmah odgovorila već mu je prišla laganim, gipkim korakom.

– Dok, danas je sve teklo glatko, ali već sutra može biti drugačije.

– Šta će to biti drugačije? – upita Holidej mirno.

– Sve, verujte mi – odvratila je živo. – Ljudi su večeras dozvolili da budu izblefirani jer se nisu snašli. Ali sutra mogu da promene raspoloženje što važi i za šerifa koji se sigurno neće lako povući.

Dok je iz iskustva znao da su svakvi obrti situacije mogući, samo... nije mu bilo jasno šta ova mlada žena hoće od njega. Zato ju je upitao – Da li biste mogli da budete malo jasniji, gospođice?

Ona počne nervozno da krši ruke.

– Šta hoćete da vam kažem? Znam samo da ste u opasnosti, Dok. Zato prihvatite moj savet i još noćas napustite grad. To će za sve biti mnogo bolje.

Holidej odmahnu glavom.

– Ne vidim razloga za tako nešto.

Mlada žena je prišla još bliže i položila mu ruke na ramena.

– Onda odjašite na moj ranč. Objasniću vam kojim putem treba ići tako da ne možete zalutati. Daću vam

jedno pisamce pa će vas tamo lepo prihvatiti i odmah smestiti. Sutra oko podneva ja ću se vratiti na ranč i obavestiti vas šta se ovde događa.

I ovo je bilo u najmanju ruku čudno. Jedna mlada, lepa i bogata žena poziva ga u svoj dom. Za tako nešto postojalo je samo jedno objašnjenje, ali Dok u njega nije hteo da veruje.

– Vi ste me već jednom pozvali, gospođice i taj poziv prihvaću sa zadovoljstvom. Međutim, ne možete očekivati od mene da se usred noći iskradam iz grada kao lopov.

Dina mu je skinula ruke sa ramena i oborila glavu.

– Vi, dakle, nećete da me poslušate?

– Ne vidim nikakav razlog za tako nešto, gospođice. Jasno mi je da želite da mi pomognete i na tome sam vam veoma zahvalan. No, mislim da bih počinio veliku grešku kada bi usred noći napustio grad.

Ona je uzdahnula i lagano krenula prema vratima.

– Kako vi hoćete, Dok – dobacila je preko ramena držeći kvaku u ruci.

– Dodite na moj ranč, radovaću se – dodala je i izašla isto tako bešumno kao što je ušla.

Dok uzdahnula i zamisli se.

* * *

Jahač je sedeo na leđima konja tako prav i nepomičan da se posmatraču činilo kao da je isklesan od kamena. Njegovu crnu kosu ispletenu u ple-

tenicu krasilo je belo orlovsko pero, obeležje poglavica. Ruke su mu bile prekrštene na grudima, a pogled napregnut i uperen u tamu.

Njegovi ljudi jahali su za njim, snažne građe, ćutljivi, bronzane boje kože i nepomičnih, kamenih lica.

Na istoku se rađala zora.

Onda je poglavica Crvena Voda podigao ruku i jače mamuznuo konja što je bio znak da ljudi malo brže krenu za njim.

Naravno, za tako nešto imao je razloga pošto su, uprkos mraku, njegove oštre oči primetile jahače i četvoro kola. Ocenivši da je pravi trenutak, pojačao je tempo pretpostavljajući da će stići do kola baš kada sunce bude izlazilo.

Tako je i bilo.

Prvi zraci izlazećeg sunca obasjali su kraj kada se on, kao ukopan, zaustavio ispred prvih kola.

Dik Malet je još ranije ugledao Indijance i zaustavio zapregu. Posmatrajući kameno lice poglavice nije mu baš bilo toplo oko srca. Osim toga, neprestano se pitao zbog čega se njihov glavni gazda upušta u poslove sa crvenokošcima...

Za to vreme Pavni Indijanci su opkolili transport obrazujući pravi živi zid.

Zbog čega sve ovo, upitao se Dik Malet osećajući kako ga neka nevidljiva ruka steže oko vrata. Šta bi to trebalo da znači?

U tom času prišli su i ostali. Izgledali su pomalo nestvarno, obasjani rumeno—zlatnom kuglom sunca koja je sve viša izranjala iza horizonta.

Crvena Voda je u levoj ruci držao uzde dok mu je desnica ležala na dršci tomahavka. Zatim je ratniku koji mu je upravo prišao izdao neko naređenje. Bio je to njegov sin Hopa Vazhupi ili u prevodu Mali Luk, jedini Pavni koji je poznavao jezik belaca.

— Dete plače — rekao je mladić lagano pošto ga je saslušao — dečak brblja, čovek se hvali, ratnik lovi, poglavica misli. Leti cveta kukuruz, a u jesen se skuplja žetva. Ali, na naša polja došli su vukovi koje ćemo mi uništiti. Bili ste vukovi, a sada ćete postati žito koje ćemo požnjati.

Razbojnici nisu mogli da veruju. Da li je to objava neprijateljstva ili oni nisu razumeli Crvenu Vodu? Ali, zašto su ih ovako opkolili? To nije potrebno osim ako nisu upali u zasedu..

Nemoguće, pomisli Malet. Zar je gazdi zaista svejedno? Ili je u pitanju činjenica da su svoje odslužili i da više nikome nisu potrebni? Leđima su mu prošli hladni žmarci, ali je ipak uspeo da se savlada.

— Mi smo došli da trgujemo sa vama — rekao je posmatrajući poglavičino lice obasjano suncem.— Između Pav-nija i bledolikih vlada mir i...

— Vladao je — prekinuo ga je Mali Luk.

Bob Rolings je poterao konja bliže Maletovom, nagnuo se u sedlu i došapnuo – Diki, prijatelju, ovaj momak misli ozbiljno. Moraš pokušati nekako da se nagodiš. Daćemo im i kola samo... samo neka nas puste da odmaglimo.

– Ali gazda će pobesneti i...

– A ovi Indijanci će nas napuniti otrovnim strelama, a onda skalpirati – prekinuo ga je Rolings šišteći.

– Dobro, dobro.. – promrmljao je Malet trudeći se da izgleda smireno.

Indijanci su uživali u bespomoćnosti belaca. Posmatrali su ih s prezirom, nepomični, a samo pogledi su im lutali tamo – amo. Svesni da je sve na njihovoj strani, nisu žurili.

Onda Dik Malet ustade sa svog kočijaškog sedišta i popravi opasač.

– Možemo da se nagodimo – rekao je kratko.

Crvena Voda se okrete prema svom sinu kako bi mu ovaj preveo belčeve reči. Kada ga je saslušao, njegovo izbrazdano lice za tren se pretvorilo u ružnu grimasu. Odvratio je oštro, jasnim, grlenim glasom koji je odjekivao u tišini.

Mali Luk je klimnuo glavom i isturio bradu pokušavajući da deluje što strožije.

– Nema više trgovanja i pogađanja između belih ljudi i Pavni ratnika! – odvratio je sa ponosom. – Bledoliki su nam doneli vatrenu vodu i mi znamo razlog zbog kog su to učinili.

Malet podiže obe ruke uvis.

– Ali slušajte, crvena braćo, ovde se radi o jednom čistom i jasnom poslu...

Mali Luk isturi glavu napred kao grabljiva ptica.

– Vi niste naša braća, bledoliki, vi ste oni koji ste nas potopili kao uništavajuća bujica! Mnogi od nas sada su na drugom svetu, a mi smo ostali? I šta imamo od toga? Mi smo orlovi koji su gladni, uz krike, moramo da kružimo nad tom bujicom i tražimo plen. Naša krv je tekla potocima i sada je vreme da je osvetimo vašom. Neka sada vaša krv uroni u pukotine stena, a vaša tela bez sklapova budu hrana orlušinama sa neba i vukovima iz prerije!

Bila je to jasna poruka koja je užasnula razbojнике. Iako su do ovog trenutka imali bar tračak nade, sada je i on nestao. Dobro su znali šta ih čeka. Oko njih se nalazilo trideset nemilosrdnih Indijanaca, čvrsto rešenih da se osvete.

Bob Rolings se okrenuo u sedlu. Posmatrao je živi zid oko sebe tražeći neki izlaz. No, nije video nijednu mogućnost koju bi mogao da iskoristi, nijednu rupu u mreži kojom su ih Indijanci obavili.

To je u međuvremenu shvatio i Malet. Nije više razmišljao o tome što bi gazda rekao ili učinio već je još jednom pokušao na sve ili ništa.

– Uzmite sav ovaj brendi zajedno sa kolima i konjima, gospodo. Samo nas pustite da odemo.

Na te reči poglavica se samo bledo nasmejao.

– Brendi već imamo – kazao je Mali Luk oštro. – Nama je potrebno i nešto drugo – nastavio je posle kratke pauze. – Veliki poglavica Crvena Voda, nepobedivi ratnik Pavnija, odlučio je da vas pošalje u večna lovišta. No, ni tamo nećete naći zlatno grumenje za kojim tragate i zbog koga su stradala mnoga naša braća i sestre. Bledoliki više neće moći da pale naša sela, otimaju naše skvo i ostavljaju za sobom krvav trag. Dim naših spaljenih vigvama neće se više dizati prema nebu Velikog Manitua. Vaši skalpovi će visiti iznad ognjišta u našim šatorima i sušiti se na istočnom vetru. I nikada se više nijedan prokleti bledoliki neće usuditi da kroči u lovišta Pavni Indijanaca!

Mali Luk je završio govor, a onda je zavládala tišina.

Pavni su i dalje mirno sedeli kao da ih se sve to nimalo ne tiče. Inače, oni su pripadali velikom plemenu Sijuksa i bili poznati kao nasuroviji od svih.

I Mali Luk je sedeo nepomično u sedlu, ozbiljan, tvrdog lica kao iskle-sanog od kamena. Još kao dečak skinuo je skalp jednom Čejenu, a nešto kasnije malim lukom i strelom zaustavio neprijateljskog ratnika koji se šunjao prema Pavni selu. Od tada je njegovo ime bilo poznato u svim plemenima Sijuksa. Kada je odrastao, ratnici su zazirali od strele koju je

nepogrešivo odapinjao u cilj, ali isto tako i od njegovog oštrog jezika.

Naravno, u ovom trenutku poglavčin sin nije ni znao da za njega okruglo, toplo sunce Velikog Manitua izlazi iza kamenih planina na Istoku posldnji put. Nije znao ni to da će njegova krv biti pomešana sa krvlju omraženih bledolikih i natapati kamenito tlo visoravni Ripabliken.

Dik Malet se lagano spustio na vozarsko sedište svoje zaprege. Srce mu je tuklo kao ludo, a niz leđa se slivao hladan znoj. Iako je u životu iskusio mnoge opasnosti počev od borbi sa Indijancima pa do napada na poštanske kočije, raznih pljački, prepada i ubistava, još nikada u životu se nije našao u ovako bezizlaznom položaju.

– Šta da učinimo? – šapatom je upitao Rolingsa.

Bradonja je samo slegnuo ramenima, ne skrećući pogled. Mislio je na onaj dan u Kolorado Spingsu, na trenutak kada mu je stavljena omča i kada je, iako u potpuno bezizlaznom položaju, ipak uspeo da pobjegne.

Zato se ni sada nije predao, niti pomišljao na tako nešto. Jednostavno, morao je da pokuša.

Pomalo nervozno se promeškoljio, a onda svom snagom mamuznuo konja. Životinja je bolno zarzala, propela se na zadnje noge i u punom galopu poletela prema indijanskom obruču.

Dik Malet je skočio sa sedišta.

– Stoj! – viknuo je za jahačem.

– Stani, ne ostavljaj nas! – zavapio je, ali... bilo je već kasno.

Naime, još pri prvom Rolingsovom pokretu Mali Luk je stavio strelu u tetivu i uperio je na begunca. Ali, ni iskusni bandit nije čekao; kada se okrenuo prema Indijancu u ruci je čvrsto stezao revolver.

Onda se desilo.

Metak je napustio cev, a strela tetivu. Gotovo istovremeno, dvojica ljudi su bila pogodena i istovremeno su izdahnula obasjana svetlošću izlazećeg sunca. Pritom se mladi Indijanac samo iskrenuo ostajući čudno da visi zakačen za konjske uzde.

Što se Rolingsa tiče, on se kao vreća skljojao na zemlju i ostao nepomično da leži sasvim otvorenih očiju. Jedan beli čovek i jedan Indijanac umrli su trenu obasjani crvenkastom svetlošću izlazećeg sunca. Mrzeli su se iako se nisu poznavali, mrzeli su se jer je tako bilo odvajkada. Smrt je spustila na njih svoju tamnu senku i u tom trenutku ih učinila jednakim.

Mladi poglavičin sin otišao je u večna lovišta pre nego što je u kosu zadenuo orlovsko pero, simbol vođe plemena. Njegova duša napustila je telo i pridružila se dušama predaka. On više nikada neće loviti prerijom niti iznad svoga vigvama sušiti skalpove na vetru.

I ubica Bob Rolings više neće dolaziti u Topeku i grumnjem zlata plaćati popijeni viski. Na ovoj viso-

ravni okončan je njegov besmisleni život koji je pre trideset i šest godina počeo u Minesoti, u malom gradu Litlfals. Iako ga je otac naučio obućarskom zanatu, mladi Bob je pobe-
gao od kuće čim je stasao i vrlo brzo krenuo stranputicom.

Stari poglavica baci kratak, očajnički pogled na mrtvog sina, a onda lagano podiže ruku. Lice mu se u trenu zateglo i postalo potpuno bezizražajno, ali mu je iz grla dopro oštar grlen krik koji je ledio krv u žilama.

Bio je to ratni poklič Sijuksa, poziv koji je jasno i glasno tražio krvavu osvetu.

I belci su shvatili da im je kucnuo posednji čas. To saznanje je ovim surovim ljudima naviknutim na razne opasnosti dalo izvesnu hladnokrvnost i hrabrost kojima se nisu ni nadali.

Dik Malet je bio prvi koji je potegao kolt i, zaslepljen besom, počeo nasumce da puca u živi, gusti obruč Indijanaca. Pošto je ispraznio ceo magacin, dograbio je korbač i kao ludak počeo da šiba dva ridana upregnuta u kola. Izbezumljene od straha, životinje su povukle kočije i jur-nule prema Indijancima. Međutim, posle samo desetak jardi bespomoćno su klonule pogodene desetinama strela.

Pogodan je bio i Malet ali nije odustajao. Pored njega, bolje reći pored samog sedišta, nalazila se teška dvo-

ceвка pričvršćena kožnim remenom. Poslednjim snagama, on je uspeo da je zgrabi i nekako podigne. Već sledećeg trenutka jedna strela pogodila ga je u vrat, a druga u oko. Počeo je da gubi dah i opasno se zaneo u desnu stranu, a onda ipak uspeo da repetira pušku i zapuca prema Indijancima.

Za dlaku je promašio poglavicu i kratko kriknuo kada su ga opkolila četvorica ratnika iskeženih lica sa tomahavcima u rukama. Odmah zatim njegovo beživotno telo skliznulo je sa kola i palo na kamenito tle.

Na poprištu obračuna zavládala je tišina.

Pavni su pokupili svoje mrtve, rasporedili ljude na kola, a onda učinili ono što uvek rade u takvim prilikama.

Uskro je Crvena Voda osmotrio skinite skalpove i dao znak za pokret.

Na nebu su počeli da se skupljaju lešinari.

* * *

Izlazeće sunce bacalo je svoje plamene zrake na prozorska okna kuća u Topeki, glavnom gradu Kanzasa.

Bilo je još rano tako da niko nije primetio grupu konjanika koja je napustila grad. Predvodio ju je šerif Džo Belden pored koga su jahala četvorica vozara kompanije „Vels Fargo“, a bilo je tu i nekoliko građana koji su se dobrovoljno prijavili da učestvuju u poteri.

Napredovali su prilično brzo jer nije bilo teško slediti jasan trag kola. Kada su se približili visoravni šerif je izdaleka spazio lešinare, malo jače mamuznuo konja i požurio napred.

Uskoroje ugledao skalpirana tela puna strela i u trenu pobledeo. I za njega, iskusnog čuvara zakona na Zapadu, prizor j bio izuzetno mučan.

U međuvremenu su stigli i ostali i, nemi od užasa, posmatrali stravičnu sliku pred sobom. Neko vreme su sedeli bez pokreta, a onda je Bras hitro sjahao, prišao Stenu Metfordu i lagano ga pridigao.

– Živ je! – doviknuo je ostalima pošto je ovaj kratko uzdahnúo. – Pomozite mi, moramo ga osvestiti!

Džo Belden je prepoznao kauboje sa ranča u blizini kao i Maleta koji im je bio nadzornik. Kleknuo je kraj teško ranjenog Metforda i poprskao mu lice vodom. Kauboj je zastenjaó, polako otvorio oči i kao kroz maglu, prepoznao šerifa.

Čovek sa zvezdom mu je lagano podigao glavu i upitao – Šta se ovde desilo, pobogu?

Metford je glasno zakrkljao, a onda poslednjom snagom procedio – Ti prokleti crveni psi, klali su nas kao goveda...Ja sam...

Sledio je još jedan dubok uzah, a onda se Sten Metford zauvek smirio.

Tako je vođa ove družine ostvario ono što je naumio: više nije bilo nikoga ko bi mogao da svedoči o ce-

lom „poslu” jer su sva usta zauvek zanemela.

Strašna vest proširila se celim krajem poput požara. Sa poterom je stugla u grad i donela uznemirenost, a napustila Topeku sa putnicima prolaznicima koji su je odneli dalje.

Doka Holideja vest je zatekla u razgovoru sa Dinom Šeteri.

Naime, toga jutra izjahao je veoma rano i uputio se van grada, ali ne sa namerom da poseti mladu ženu. Međutim, sreli su se negde na otprilike dve milje od grada. Dina je jahala crnog pastuva i bila obučena kao muškarac. Pošto nije mnogo verovao u slučajnosti, Dok je bio ubeđen da ga je devojka čekala.

Samo što su se pozdravili i izmenjali nekoliko reči, na obližnjem proplan-ku pojavio se šerif Belden. Jahao je pravo prema Doku neprijateljski ga odmeravajući.

Pošto joj je bio iza leđa, devojka ga nije primetila. Osim toga, sva njena pažnja bila je usmerena na Holideja. Još jednom je popravila svoju divnu plavu kosu i koketno se nasmešila.

– Znala sam da ćete doći – rekla je toplim, zavodljivim glasom.

Dok je klimnuo glavom i dobacio – Još neko dolazi, gospođice.

U trenu se namrštila i stisnula usne.

– Da li je to Belden? – upitala je ne okrećući se.

Holdej je potvrdio. Tek tada se mlada žena okrenula i pogledala prema proplan-ku.

– Kada dolazi, ne donosi ništa dobro – procedila je tiho. – Ja ga ne podnosim! – dodala je nešto glasnije, ali odlučnije.

Dok nije odgovorio već je nastavio da je posmatra. Naime, sve što je bilo u vezi sa ovom lepoticom delovalo je nekako neobično, zagonetno. Pored toga, bilo je u njoj određene samouverenosti i snage što mu je prilično imponovalo i predstavljalo retkost za devojke njenih godina. Iako je naizgled delovala nežno, bespomoćno i gotovo zbunjeno, iskusni Dok je shvatio da je Dina Šeteri energična i jaka osoba.

Džo Belden im se sasvim približio. Okrznuo je Holideja neprijateljskim pogledom i rukom dodirnuo obod šešira.

– Dobro jutro, mis!

Devojka je sklonila pramen kose sa čela i prilično hladno odvratila:

– Dobro jutro, šerife.

– Moram da govorim sa vama – dobacio je čuvar zakona okrenuvši leđa Holideju. Taj njegov gest nedvosmisleno je značio da ga u tom trenutku smatra suvišnim.

Dina je to svesno previdela.

– O čemu se radi? – upitala je suvo.

– To bih vam radije saopštio u četiri oka, mis.

Dina se glasno nasmeja.

– Ja pred mister Holidejem nemam tajni – odvratila je dvosmisleno.

Šerifovo lice se zacrvenelo od ljutine. No, ipak je uspeo da se pribere.

– Ako je tako, govoriću iako je on prisutan – kazao je.

Devojka je klimnula glavom i ljupko se nasmešila.

– Dakle... Pa počnite već jednom, mister Beldene!

Neodlučan i pomalo zbunjen, čuvar zakona je počeo da trlja pesnicu o ručicu sedla. Po njemu se videlo da veoma nerado donosi takvu vest.

– Gospođice Dina... – počeo je oklevajući – video sam neke od vaših ljudi tamo dole na reci Ripabliken.

– Mora da su tamo napajali goveda.

Belden se ugrize za usnu. Gledao je u lepo Dinino lice i u istom trenu zaboravio na bilo čije prisustvo. Bilo mu je strašno žao devojke.

– Gospođice, nešto se dogodilo – uspeo je da kaže.

Tek tada se na Dininom licu pojavio izraz zainteresovanosti.

– Šta se dogodilo? – upitala je kratko.

– Ako se ne varam, vaši ljudi su napadnuti.

– Napadnuti? – ponovi devojka prebledevši.

Šerif nesvesno skinu šešir s glave i poče zbunjeno da ga okreće u rukama.

Št se tiče vasnice ranča, njeno lice se u momentu izmenilo i postalo ne-

kako daleko i hladno, dok su joj oči svetlele čudnim, pomalo neprirodnim sjajem.

– Govorite konačno! Šta se dogodilo?

Džo Belden je oborio glavu i promrmljao: – Mrtvi su...

Na čelu mlade žene pojavile su se graške znoja. Kao da je na trenutak izgubila svu svoju samouverenost i oholost.

– Mrtvi? – ponovila je sa nevericom. – Ne govorite valjda ozbiljno?

Belden klimnu glavom.

– Doneli smo ih u grad. Stana Metforda smo još zatekli živog.

– I... da li je govorio? Kazao je ko je to učinio?

– Jeste, rekao je. No, i da nije, znali bismo o kome se radi.

– I? Ko su napadači?

– Indijanci!

Dina ga zbunjeno pogleda.

– Indijanci?! – ponovila je muklo.

– Od kada to u Kansasu ima Indijanaca? Pa oni su u svojim rezervatima.

– I mi smo bili ubeđeni u to.

Sad se u razgovor umešao Holidej.

– Gde ste našli te ljude?

– Nedaleko od reke Ripabliken, na istoimenoj visoravni – odvratio je šerif preko volje.

– A gde su kola i transport? – nastavio je Dok sa pitanjima.

– Oterali su ih... bar tako tragovi govore.

– Vraški nezgodna situacija – prokomentarisao je Holidej.

Belden udari pesnicom o vrh sedla.

– U tome i jeste stvar, mister! Vozači „Vels Gargo” kompanije tvrde da su ih napali belci. Međutim, Stan Metford je pomenuo Sijukse... Ja tu zaista ne mogu da nađem neku međusobnu vezu.

– Ali, šerife, o čemu vi to govorite? – upitala je Dina koja se, izgleda, u međuvremenu oporavila od prvog šoka. – Kakva kola, kakav transport? Molim vas da budete malo precizniji. Kažete da su moji kauboji nastradali i da su ih napali Indijanci. Kakve veze moji nesrećni ljudi imaju sa tim prokletim transportom?

– To bih i ja voleo da znam – odvrati Belden sležući ramenima. – Istina je da su u pitanju grubi momci, ali nijedan od njih još nije dolazio u sukob sa zakonom. Jedino mogu da pretpostavim da su čuli pucnje i tako krenuli prema visoravni.

Dina je odlučno odmahнула glavom.

– Tamo nisu imali šta da traže pošto je krdo na zapadu. Kada sam malo bolje razmislila, shvatila sam da Malet i momci nisu imali potrebe da idu na reku. Hm... đavo ga zna šta su tamo tražili!

– Jedno je sigurno, a to je da se nisu iz zadovoljstva tukli sa Indijancima – zaključio je šerif sa gorčinom u glasu. – Da ste samo videli kako ti jadni momci izgledaju!

– Molim vas, ne govorite više o tome – odvratila je Dina užasnuto. – Sakuću svoje ljude i istražiti stvar.

Šerif je umorno odmahnuo rukom.

– Možete sebi da uštedite trud, gospođice. Lično sam sledio tragove sve do granice oblasti i poslao telegrame za šerife u Linkolnu i Kerniju. Zato prepustite stvar nama – zaključio je, a onda pogledao u Holideja. – Vi ste bili i ostali jedini očevidac napada, zar ne, Dok? Hm, možda biste mogli malo da nam pomognete... Da li ste kojim slučajem nešto zaboravili da nam kažete?

Holdej je osetio pomirljiv ton u šerifovom glasu pa mu je na isti način i odgovorio – Rekao sam vam sve što sam video, mister.

Belden nekako rezignirano klimnu glavom. Iako nije imao dokaza, on je u dubini duše još uvek bio uveren da je Džordžijanac ipak nekako povezan sa prepadom. Zato nije odustajao.

– Sigurni ste da se niste prevarili? Da su napadači bili belci, a ne Indijanci? Mislim, oni koji su napali transport?

Dok se jedva primetno osmehnuo.

– Nemojte uzalud traćiti vreme, šerife. Ja sa napadom na transport nemam ništa.

To nije umirilo čuvara zakona iz Topeka. Njegovo podozrenje je čak poraslo, potranjeno ludom ljubomorom koji nije mogao da sakrije.

– O tome kako ću trošiti vreme samo ja odlučujem – odbrusio je ledeno, a

onda se okrenuo prema devojci. – Mi ćemo se videti sutra u gradu. Poginule kauboje treba sahraniti.

– Biću tamo, šerife... – promrmljala je Dina hladno.

Belden je zategao uzde i dobaci:

– Hoćete li sa mnom u grad, Holideje?

Dok nije ni trepnuo.

– Budite bez brige, javljaću vam se onako kako ste zahtevali, šerife – odvratio je mirno.

Ošinuvši ga strogim pogledom, Belden snažno mamuznu konja i udalji se bez pozdrava.

Dina ga je posmatrala sve dok nije zamakao za brežuljak. Tek onda se okrenula i odmerila Doka svojim prelepim, ozbiljnim očima.

– Šta vi mislite o svemu ovome, mister?

Dok slegnu ramenima.

– To me se jednostavno ne tiče – odvratio je kratko, izvadio srebrni sat iz džepa i pogledao prema suncu. – Ja ni na koji način nisam bio tamo. Bio sam u prolazu i slučajno sam video napad. To je sve.

– Naravno, naravno, ja nisam Belden i u potpunosti vam verujem. A sada bi bilo najbolje da odjašemo do ranča. Podne je i valja se skloniti sa sunca.

* * *

Ranč porodice Šeteri ličio je na bogatu meksičku hacijendu. Sve zgrade, uključujući i one pomoćne bile su

solidno građene i okrečene u belo, a veliko dvorište ograđeno i uređeno. Osim po zgradama, bogatstvo se moglo uočiti i po koralu punom rasnih konja, ogromnom krdu goveda u blizini i zelenim pašnjacima sa sočnom travom koji su okruživali ranč.

Sve je to vodila mlada i lepa Dina Šeteri.

Holidej joj je pomogao da sjaše, a kauboji su prihvatili konje, odmah ih rasedlali i bez reči odveli do koralu.

Dina nije ni ušla u kuću već je odmah povala ljude koji su se tu zatekli da se okupe kod verande. Pažljivo je odmerila svakog ponaosob, a onda im se obratila – Desilo se nešto što nije nimalo prijatno, momci – kazala je ozbiljnim glasom, naglašavajući svaku reč. – Malet i ljudi koji su bili sa njim doživeli su nesreću. Napali su ih Indijanci i... ubijeni su svi do jednog. Stvar je ozbiljna jer ćemo od danas svi zajedno morati da bi se posao završio na vreme..

Ljudi su ćutali, očledno još uvek ne shvatajući ono što su čuli.

– Ali, gospođice.... pa to nije moguće! – javio se kuvar Trejsi Rok, najstariji od svih. – Zbog čega bi ih Indijanci napali?

– Ne znam – odvratila je Dina kratko. – Nemojte sada mnogo da se raspitujete nego se pobrinite za krdo. Ja ću pokušati da nađem nove ljude, a do tada se moramo snalaziti. Nemam dugog rešenja nego da prodam jedan deo goveda. Za sada toliko!

Kauboji su ćutke klimnuli glavama i vratili se svom poslu.

Holidej je, pak, slušao sa strane i odjednom osetio da ga obuzima neko loše predosećanje, signal koji ga gotovo nikada nije prevario.

Zar gospođica Šeteri nije još pret-hodne večeri u Topeki razgovarala o prodaji sa dvojicom trgovaca? Da nisu možda ona dva mračna tipa nekakvim mahinacijama ubrzali zaključenje posla?

Sve to mu se činilo nekako nejasno i bez odgovora.

Ali, on je imao iskustva i znao je da treba sačekati. Vreme i događaji koji slede pokazaće da li je njegova nejasna sumnja opravdana.

Prošla je jedna noć, a zatim još jedan dan...

* * *

Mesec se u trenutku sakrio za oblak i jelen je zastao netremice posmatrajući logorsku vatru kauboja. Životinja je pripadala posebnoj, carskoj vrsti jelena koju su Indijanci zvali vapiti. Nekoliko trenutaka je nepomično stajala njušeći miris vatre, a onda je obišla u širokom luku uputivši se prema severu, u pravcu reke Ripabliken.

Za to vreme u dvorištu Šeteri ranča kojot sa tri noge pohlepno je odvlaćio goveđe kosti složene u posudu pored kuhinjskih vrata. Dolazio je ovamo svake noći, šunjajući se i tražeći hranu. Nije pomoglo ni to što ga je jed-

nom prilikom kuvar Trejsi pogodio hicem u prednju šapu i jednostavno je otkinuo. Životinja se uporno vraćala na mesto svoje nesreće gde je, uprkos svemu, uvek bilo ostataka hrane.

Tako je bilo i ove noći samo što sada kojot nije bio sam.

Naime, dvojica Indijanaca šunjala su se po dvorištu, lagano i nećujno kao da gaze po perju. Puzili su pripijeni uz tlo, približavajući se glavnoj zgradi.

A onda su ugledali kojota.

Istoga časa zver je nanjušila i njih, spustila kost na zemlju i podigla glavu. To je trajalo nekoliko sekundi, ali dovoljno da joj priskoči jedan od Indijanaca i nožem je pogodi pravo u srce.

To nije bilo ništa neobično da samrtni ropac životinje nije čuo jedan čovek koji je stajao na prozoru svoje sobe na prvom spratu i posmatrao preriju utonulu u san.

Bio je to Dok Holidej!

On je te večeri dugo ćaskao sa Dinom, a onda se povukao svoju sobu. Ni sam sebi nije umeo da objasni zašto je uopšte došao na ranč i prihvatio Dinin poziv da ostane. Verovatno je razlog bila sumnja koja mu se uvukla u misli i nikako ga nije napuštala.

Pošto je svuda okolo vladala apsolutna tišina, jasno je čuo samrtničko krkljanje kojota i nagnuo se kroz prozor.

Tada ih je ugledao!

Mesec se oslobodio oblaka i jasno obasjavao prilike dvojice Indijanac. Dok se trgao pitajući se šta će oni čak ovde, tako daleko od svog rezervata i predela u kome su se kretali. Onda mu je palo na pamet sve ono što je čuo o pokolju na reci Ripabliken i u trenu pomislio da je sve to u nekoj vezi. Ipak je prisustvo crvenokožaca bilo više nego čudno jer oni nisu imali običaj na napadaju noću.

Nije oklevao ni trenutka, već je obukao kaput i peko njega pričvrstio opasač sa oružjem. Pre nego što je izašao iz sobe još jednom je pogledao kroz prozor. Sada je video samo jednog Indijanca. Stajao je na uglu kod kuhinje i motrio na dvorište obasjano mesečinom. Drugi je negde nestao.

Dok je nečujno kročio u hodnik, oprezno sišao niz stepenice i prošao kroz predvorje. Vrata koja su vodila u dvorište bila su tek pritvorena.

Zar je drugi Indijanac već ušao u kuću? To mu se činilo nemogućim jer nije prošao ni minut od trenutka kada ih je ugledao. Lagano je otvorio vrata koja su vodila na verandu, stao u senku i strpljivo čekao. Trenuci su mu se činili dugi kao večnost.

Prošlo je pet minuta i nije se dogodilo ništa. Grčevito je razmišljao šta da čini; da nastavi sam ili ipak alarmira kauboje? A možda bi bilo dobro da probudi Dinu koja se ovog trenutka nalazila sama u kući? Dvoumio se

šta da uradi, a onda...onda je sasvim blizu začuo jasan šum.

Još više se prilepio uza zid i zaustavio dah.

Povijen kao životinja kada vreba, drugi Indijanac se nečujno približavao. Prešao je verandu i zastao kod stepenica, još jednom pažljivo osluškujući. Upravo se spremao da zakorači kada se Dok pojavio pred njim i iz sve snage ga udario teškom drškom od slonovače svog masivnog „linkolna”. Ne uspevši ni da uzdahne, Indijanac je kliznuo na pod i ostao nepomično da leži.

Znajući da će još dugo biti u nesvesti, Holidej ga je ostavio i brzo se vratio u kuću želeći da proveriti da li je sa Dinom sve u redu. Njena soba se nalazila u desnom krilu kuće pa je požurio na tu stranu. Pošto je po svetlom „mlazu” ispod vrata video da kod mlade žene još gori svetlo, tiho je pokucao. Iz sobe se čulo pomeranje stolice, koraci, a onda su se vrata otvorila.

Pred njim je stajala Dina u dugom zelenom ogrtaču, raspuštene kose i sanjivog izgleda.

– Vi, Dok? – upitala je iznenađeno.

– Izvinite, mis, nisam hteo da vas uznemiravam, ali sam pre nekoliko minuta u kući čuo neki čum. Nisam znao šta bi to moglo biti pa sam izašao da proverim. Da li ste možda imali neku posetu?

Devojka ga zbunjeno odmeri.

– Ja... Šta hoćete time da kažete?

Holidej slegnu ramenima jer mu je situacija bila više nego mučna.

– U stvari... zaboravite. Možda sam se prevario.

Ona mu priđe korak bliže.

– Dok, ja mislim da ste vi moj poziv na ranč sasvim pogrešno razumeli.

– Ujutru ću da odjašim, gospođice.

Ona energično odmahnu glavom.

– Ma ne, nikako! Nemojte moje reči uzimati k srcu. Zaista nisam tako mislila.

– U redu, videćemo se ujutru – rekao je kratko i brzim koracima se udaljio.

Indijanac je još uvek ležao na tremu. Dok je čučnuo da proveriti kako je i zadovoljno klimnuo glavom.

– Ti ćeš još dugo spavati, druškane – promrmljao je tiho. – Sada da se pobrinem za tvog crvenog brata.

Naravno, to je bilo lakše reći nego učiniti. Drugi Indijanac je još uvek nepomično stajao na svom stražarskom mestu i posmatrao dvorište obasjano mesečinom.

Holidej je rešio da ga namami trikom. Hitro je obišao kuću, a onda mu bacio nekoliko kamičaka pred mokasine. Istoga časa Sijuks se munjevito spustio na zemlju i ponovo pažljivo osmotrio okolinu. Onda je prvi put primetio belca...

Brzo je spustio tomahavk pored sebe, izvukao nož iz pojasa i počeo da puži prema mestu gde je stajao bledoliki.

Dok je znao da dolazi i spremno ga je čekao.

Indijanac se približio za tren oka, a onda se panterskim skokom bacio na neprijatelja. Sečivo noža sevnulo je na mesečini i Pavni Indijanac iz plemena Sijuksa još čvršće je stagao dršku.

Pošto nije želeo da puca, Dok ga je dočekao snažnim zamahom ruke u kojoj je držao teški „linkoln”. Začuo se tup udarac što je značilo da je Sijuks jednostavno pogođen drškom baš kao i njegov crveni brat. To se pokazalo kao tačno jer se mladi Indijanac srušio kao posečeno stablo. Holidej mu je s mukom izvukao nož iz ruke, lagano se ispravio i oslušnuo.

Sve je bilo mirno i ceo ranč je spavao.

I prozor Dine Šeteri utonuo je u mrak.

Sa olakšanjem je odahnuo i pogledao oko sebe tražeći izlaz. Nije mogao da vuče dvojicu odjednom niti da neprimećen izvuče konje iz korala. Dakle, jedino rešenje bilo je da pokuša negde da ih skloni.

Onda je ugledao malu drvenu građevinu iza kuhinje koja je, kako mu se činilo, predstavljala šupu za alat. Dina je odavno želela da je sruši ali ljudi su imali puno posla i tu stvar nekako stalno odlagali. Dok je klimnuo glavom, rešen da to bude privremeni „zatvor” za dvojicu Indijanaca. Lagano je uvukao jednog po

jednog unutra i posle kratkog traženja, u uglu našao konopce pa im čvrto vezao i ruke i noge. Našao je i neke stare krpe koje je planirao da im stavi usta, ali je prvo sačekao da se osveste.

Posle nekih pola sata i dve popuše-ne cigare, prvi je počeo da se pokreće. Gotovo istovremeno osvestio se i drugi, odmah pokušavši da ustane. Kada je video da su mu ruke i noge vezane, ljutito je frknuo i... pogled mu je nazreo cev niklovanog kolta koji je Dok držao u ruci.

– Ako budeš pustio samo glas, poslaću te Velikom Manituu – procedio mu je Holidej tik pored uha. – Da li si me razumeo? – dodao je tiho jer je u međuvremenu čučnuo. Pošto su mu se oči navikle na tamu odmah je shvatio da je ovaj snažniji Indijanac mlađi i – opasniji.

– Šijehah poznaje jezik belaca za razliku od svog crvenog brata – odvratio je Indijanac prigušenim glasom. – Ko si ti, bledoliki?

– Ko sam ja, to ćeš saznati kasnije. Osim toga, ovde ja postavljam pitanja, ne ti. U stvari, interesuje me samo jedno: šta vas dvojica tražite ovde?

Drugi ratnik je dobacio nešto na jeziku Sijuksa i oni izmenjaše nekoliko rečenica.

– Ja ću govoriti – rekao je najzad Šijehah. – Samo me prvo oslobodi veza.

Dok se tiho nasmejavao.

– Misliš da je bledoliki tako naivan?

– Ako nećeš, ratnici Pavnija neće progovoriti ni reč.

Pošto je video da je Indijanac tvrd orah, Dok je ustao, otišao do vrata i osmotrio dvorište obasjano mesečinom. Ni sam nije znao šta da radi. Neko vreme je razmišljao, a onda ponovo prišao zarobljenicima.

– Ako je tako, ja ću vas odvesti u Topeku i predati šerifu. Možete samo da zamislite šta vas tamo očekuje...

– Mi sa belim policajcem nemamo nikakva posla – odvratio je Šijahah hladno. – On će nas osloboditi veza i pustiti da odjašemo.

– Možda, crveni čoveče, možda. No, vi ste zaboravili nešto jako važno, a to je da sahranite belce koje ste skalpirali.

– Mi o skalpiranim bledolikima ne znamo ništa.

– Baš čudno. A zašto se onda sinovi Pavnija pod okriljem noći šunjaju po dvorištu ranča, onog istog ranča na kome su radili kauboји kojima su presudile vaše strele?

Ratnik podiže glavu i uzdahnu. Očigledno mu je teško palo što je vezan i zarobljen.

– Jezik bledolikog je pogan, ono što govori je gola laž. Pavni sa vama žive u miru. Sa onim što se desilo gore na reci Ripabliken, naši ratnici nemaju ništa.

– Dakle tako? – upita Dok hladno. – A odakle sin Pavnija zna da se to dogodilo na reci Ripabliken?

Videvši da je napravio veliku grešku, Indijanac ljutito zagriže usnu.

– Svi crveni ljudi u pokrajini znaju šta se tamo dogodilo.

– Dobro. A šta vi tražite u ovoj oblasti?

– To je naša stvar. Na to pitanje crveni čovek ne mora da odgovori.

– U redu. Ipak se nadam da ćete progovoriti pre nego što vas obese.

Indijanac ga ošinu pogledom punim mržnje.

– Ipak će doći dan kada će ovaj kraj ponovo biti naš, bledoliki. Kada taj dan bude osvanuo, niko više neće znati tvoje ime. Kostić će ti se beleti rasute po savani i...

– Dobro, dobro, kasije ćemo o mojim kostima – prekide ga Holidej energično. – Sada bi bilo bolje da vas dvojica neko vreme uopšte ne govorite – dodao je i pre nego što su se Indijanci snašli, obijici stavio krpe u usta. Šijehah je pokušao da se odupre, ali vezanih ruku i nogu nije imao nikakve šanse.

Holidej je još jednom proverio veze, a onda zatvorio vrata i izašao u noć.

Vreme je sporo odmicalo i kada su se na istoku pojavili prvi zraci sunca, dvorište je oživelo. Uskoro je zamirisao doručak, a posle obroka kauboji su počeli da se razilaze na svakodnevne poslove. Nekolicina njih odjahala je da obiđe krdo, dvo-

jica su upregla kola i krenula u grad po namirnice, jedan se pobrinuo za hranu konjima u koralu. Bili su to uobičajeni jutarnji poslovi samo što su ovoga puta ljudi bili neuobičajeno tihi. Nedostajali su im njihovi prijatelji, pa čak i strogi Malet koji je uvek nešto naređivao. Momci su znali da su njihovi drugovi mrtvi i zato im je bilo teško oko srca.

Jedino što niko nije znao je da u maloj šupi u dvorištu leže dva vezana zarobljena Indijanca.

* * *

Holidej je dugo razmišljao šta da učini, a onda odlučio da napusti ranč bez pozdrava i odjaše u Topeku. Ljubaznoj domaćici ostavio je poruku na kojoj je pisalo:

„Vratiću se popodne ili večeras. Holidej”.

Dvojica zarobljenih Indijanaca bili su vešto vezani i učutkani, a njihovi konji smešteni u koral. Pošto su kauboji zbog pogibije svojih drugova imali posla više nego inače, niko nije stigao da primeti da se u koralu, među tridesetak životinja, nalaze i dva tuđa konja.

Pre nego što je otišao, Holidej je još jednom navratio da obiđe Indijance. Bili su nemoćni i iznad svega ljuti, streljajući ga pogledima punim nemoćnog besa. On se nije dugo zadržavao: brzo im je pretresao džepove, proverio veze na rukama i nogama i nečujno izašao.

Naravno, nemalo se iznenadio našavši u džepovima dvojice Sijuksa čvrsto umotane i uredno složene dolarske novčanice. To je bilo krajnje neuobičajeno i još jednom potvrdilo ono što je i ranije zaključio: ovde nisu čista posla. U pitanju je neka mutna stvar koju je nameravao da otkrije.

Novac je stavio u pojas i požurio prema gradu.

Bilo je rano prepodne kada je stigao u Topeku, praćen mračnim pogledima i tihim žamorom ljudi na glavnoj ulici. Kada je sjahao pred šerifovom kancelarijom, počele su glasne primedbe i dobacivanja.

– Zašto ovoga tipa jednostavno ne obesimo? – doviknuo je ridokosi Tul Fenster, zanatlija i najveća pričalica u gradu.

Drugi su njegov predlog dočekali uzvicima odobravanja.

No, Holidej se nije uzbuđivao. Pošto je vezao Miga za privezište, lagano se okrenuo i odmerio Fensteru ledenim pogledom.

U trenutku se sve utišalo, a ridokosi mršavko instinktivno je uvukao glavu u ramena, kao kornjača u oklop kada oseti opasnost. Odmah zatim vešto se sakrio iza leđa nekog plećatog građanina koji se tu zatekao, a onda šmugnuo u poprečnu ulicu.

Međutim, Fenster nije bio jedini koji je u Holideju video krivca za sve neprijatne događaje. Mnogi građani koji su videli Džordžijanaca

kako ulazi u šerifovu kancelariju, potajno su priželjkivali da ga Belden odatle više ne pusti. Ljudi nisu znali kome da pripišu krivicu za napad na transport, svaki čas su slušali protivrečene vesti, pa je bilo daleko najjednostavnije da krivicu pripišu Holideju.

Dok je sve to znao i nije im zamerio. Uostalom, o samom slučaju imao je mnogo više podataka, ali sve je ostalo u okvirima sumnji koje još nije mogao da dokaže.

Džo Belden ga je dočekao oštro i neprijateljski. Proveo je mučnu noć bez sna stalno misleći na Dinu i ovog neobičnog čoveka koji se odjednom pojavio u njegovom životu. Zato se istinski iznenadio kada ga je ugledao pred sobom – Šta hoćete? – upitao je ljutito.

Dok lagano uze stolicu, privuče je pisaćem stolu i sede.

– To pitanje bih ja trebao da postavim. Vi ste naložili da vam se javim, šerife.

Belden se nakašljao nervozno kršeći ruke. Ovo je bila prilično neprijatna situacija koja ga je zbunjivala.

– Dobro, dobro... – promrmla je. – Ako ovde neko treba da postavlja pitanja onda sam to ja.

– Pa onda ih postavite – odvrati Holidej ležerno paleći cigaru.

Belden u trenu pocrvene.

– Vi, vi... nemojte terati šegu sa zakonom! Uostalom, za mene ste samo običan dripac koji...

Dok podiže ruku i naže se prema njemu.

– Bilo bi vam bolje da prekinete, Beldene! Nisam baš najbolje raspoložen i ako nastavite u tom stilu, ne garantujem za svoje ponašanje!

– Naravno, to sam i mislio! – dočeka je Belden svađalački. – Vi biste i šerifa izbacili iz čizama, revolverašu!

Holdej se ironično osmehnu.

– Nije dobro što tako govorite i širite razne glasove o meni samo da bi prikrili svoju nesposobnost, Beldene.

To je za čuvara zakona u Topeki bila kap koja je prelila čašu.

– Prokletstvo, vi sebi suviše dozvoljavate, mister! Budite srećni što vas nisam još uvek zatvorio...

– Dozvoljeno vam je da pokušate – dobaci Holdej hladno.

Belden ljutito isturi bradu.

– Znači li to da biste se vi branili, Holideje?

– Svakako.

Šerif lupi pesnicom o sto.

– Dakle, sve one priče o vama su istinite! Pa da... hladno bi pucali čak i na čuvara zakona!

– Da, pod uslovom da se radi o šerifu koji je izgubio moć normalnog rasuđivanja.

Na licu Džoa Beldena pojavili su se crveni pečati.

– Budite srećni što sam šerif jer bi vas u protivnom golim pesnicama sabio u zemlju! Ali jedno vam

obećavam: neću ni prstom mrdnuti ako vas budu ustrelili!

– Od vas to niko nije ni tražio.

– Da, znam. Kralju svih revolveraša nije potrebna pomoć. On je toliko moćan i brz da sve može sam, zar ne? Hladan je i proračunat i dok si trepnuo okom, pošalje čoveka na onaj svet. Takva će mu jednoga dana biti i smrt: hladna, brza i bez ikakvih osećanja. Niko ga neće tražiti, a mnogi će biti srećni što će se takav čovek konačno naći tri stope ispod zemlje. Zato...

Belden nije završio rečenicu shvativši da ga Holidej ne sluša nego preko njegovog ramena gleda negde na ulicu. Šerifove reči za njega nisu bile ništa novo. Jeste, bio je usamljen i teret svoje teške sudbine mirno je nosio na plećima. Međutim, šerifu je jedna stvar bila nepoznata. On, Holidej, nije strahovao od smrti. Očekivao ju je, čak šta više, znao je da je uz njega i da je tu, u sedlu, dok kao večna lutalica jaše savanom. Ne govoreći ništa, prošao je pored Beldena i prišao prozoru.

– Jeste li završili?

Čovek sa zvezdom ga je gnevno odmerio. Ljutio se na sebe što je dozvolio da ga Holidej izbac iz njegove poslovične ravnoteže i mira.

Pošto je uzalud čekao odgovor, Dok je dodao – Treba da govorim sa vama, šerife.

– Pa onda govorite – promrsio je ovaj mrzovoljno.

– Dolazim sa Šeteri ranča.

Šerif se lecnu osetivši kako ga istovremeno ispunjavaju gnev, jad i ljubomora. Dakle, ovaj stranac je proveo čitavu noć blizi Dine. A noć u preriji je duga i u njoj se može svašta desiti...

– Hm... poznato mi je da ste se ušunjali na ranč.

Shvativši šta je u pitanju, Dok mu uputi pogled pun sažaljenuja.

– Ja se tamo nisam ušunjao, nego sam pozvan u posetu. Međutim, druge dve spodobе su se ušunjale.

Šerif iznenađeno podiže glavu.

– Možda ona dva tobožnja trgovca stokom? – upitao je nestrpljivo.

– Njih nisam video.

– Prokletstvo, ko je onda u pitanju?

– Dva Sijuks Indijanca.

Belden je progutao pljuvačku, a onda lupio pesnicom o sto.

– Govorite li ozbiljno? Šta je sa Dinom? Da li joj se nešto dogodilo?

Holidej odmahnu glavom.

– Mladost dami se nije desilo ništa.

– Šta su crvenokošci hteli? – nastavljao je da ispituje Belden grizući donju usnu. – Bože... ovo je iz časa u čas sve luđe. Prvo ti prokleti Indijanci iskasape kauboje, a onda pokušaju da napadnu ranč! Jeste li ih uhvatili ili su uspeli da umaknu?

– Nisu mogli da umaknu.

– Znači, kauboji su ih ustrelili?

– Oni o svemu tome nemaju pojma.

– Kako...? A Dina?

– Ni ona. Niko ne zna ništa o tome izuzev vas i mene.

Belden podozrivo zažmiri.

– Hoćete da kažete da ste te crvenokošce sami sredili?

– Nisam ih sredio. Obojica su živi.

– Oh... Jeste li vi ludi, čoveče? Gde ste ostavili te opasne pse?

– Leže vezani i sa krpama u ustima u jednoj trošnoj šupi na ranču.

Belden je prišao Holideju i posmatrao ga kao da ga prvi put vidi. Nije mogao da poveruje u ono što je čuo. Kakav je čovek ovaj Holidej, pitao se. Zar mu je zaista uspeo da sam savlada dvojicu Indijanaca?

Nekoliko trenutaka se šetao tamo-amo, a onda upitao – Da li je sve ovo istina, mister?

– Do sada nisam imao potrebe da lažem, šerife – odvрати Dok mirno.

– Dobro, ali... Zašto nikome na ranču niste rekli šta se desilo? Mislim da je Dinu trebalo upozoriti.

Holidej slegnu ramenima.

– Smatrao sam da nije dobro da je uznemiravam bez potrebe.

Belden je bespomoćno raširio ruke.

– Ali ona to jednostavno mora da zna! Šta će biti ako crvenokošci ponovo dođu?

– To bi trebalo da je vaša briga, šerife. Dajte da neko iz prikrajka motri na ranč.

– Samo ne znam kako da to izvedem – promrmlja Belden s gorčinom.

– Zar ne vidite da sam ovde sam?

– To znam, ali o svemu morate da obavestite guvernera, zar ne? On će vam sigurno staviti vojnike na raspolaganje.

– Ah, ne pominjite mi te plavokaputaše! Iskusni ljudi koji su učestvovali u sukobima sa Indijancima odavno su otpušteni iz vojske. A ovi sada? – dodao je i napravio prezrivu grimasu. – Ti su pucali samo u papirne mete, mister!

Holdej je jedva uspeo da prikrije osmeh.. Znao je da gotovo svi šerifi sa iskustvom ne vole profesionalne vojnike.

– Ako želite da zaštitite gospođicu Šeteri, nemate drugog izbora – prokomentarisao je.

– Dobro, to ćemo još videti. A vi? Zašto tu dvojicu niste doveli u grad?

– To ćemo uraditi kad padne mrak, šerife.

Belden ga podozrivo odmeri.

– Dok, šta vi u stvari smerate? Tvrdili ste da sa tom stvari nemate ništa.

– Sa kojom stvari?

– Sa napadom na transport. Zbog čega onda brinete o Dini i crvenokošcima?

Džordžijanac se osmehnu.

– Upravo zato što nemam ništa, iako mnogi tvrde drugačije.

Belden se ugrize za usnu i začuta. Shvatio je na koga njegov sagovornik misli i u trenu ga je obuzelo neprijatno osećanje.

– Inače, razgovarao sam sa Indijancima – nastavio je Dok mirno.

– Prokletstvo, zar crveni ljudi znaju engleski?

– Jedan od njih. Izvukao sam to da su Pavni iz plemena Sijuksa i da znaju za napad.

– Dakle, tako? Hm... ako ih dovedem ovamo i strpam u ćeliju iscediću ih kao limun!

Dok nabra obrve.

– Čini mi se da vi uopšte ne poznajete Indijance, šerife. Mogao bih da prihvatim svaku opkladu da iz njih nećete izvući ni jednu jedinu reč.

Šerif je ćutke klimnuo glavom shvativši da je preterao. Već dugo je živeo na Zapadu tako da je dobro poznavao neverovatnu upornost i izdržljivost Indijanaca. Dozvolili bi da budu mučeni ili pak živi spaljeni, a da ne jaknu niti na licu pokažu ijedan znak bola. Njihova mržnja prema belom čoveku bila je bezgranično snažna i uticala da postanu još tvrdokorniji, žilaviji i ogorčeniji.

– Onda ih odmah možemo obesiti.

Holdej odmahnu glavom.

– Veću grešku ne biste mogli napraviti, Beldene.

– Kako ovo da shvatim, mister? Ako neće da govore, mesto im je na vešalima.

– Govoriće, samo... Na tako nešto ih moramo naterati lukavstvom – konstatova Dok zamišljeno. – Moramo naći nekog starog vojnika ili vodiča

koji poznaje njihov jezik. Tu osobu moramo pronaći još danas.

Šerif glasno uzdahnu.

– Iako ne razumem šta smerate, poznajem jednog takvog čoveka. On je Francuz, ali je dugo živeo kod Sijuksa, sasvim gore a visoravni. Tamo crveni imaju svoje svete kamenolome.

– Odlično, šerife. Onda ga odmah dovedite i zatvorite.

Belden ga je pogledao kao da ga vidi prvi put.

– Ja zaista... Da li je sa vama sve u redu, Dok?

– Naravno da jeste – odvrati Holidej mirno. – Tog čoveka ćete zatvoriti pre nego što dovedemo ovu dvojicu Indijanaca. On mora da vas proklinje i grdi, a da Indijanci čuju. Onda... u toku noći...

Belden se prvi put posle dužeg vremena široko osmehnuo. Shvatio je.

– Tako nešto mi uopšte nije palo na pamet – iskreno je priznao. – Koliko znam Anrija, neće odbiti. Hm... taj čikica će sve učiniti za flašu viskija. Što se tiče francuskog jezika koji govori...

– Bez brige, ja ga dobro znam – prekinuo ga je Dok.

Šerif zadovoljno protrlja ruke.

– Ako je tako, onda je sve zu redu.

– Ništa nije u redu, mister. Dakle, prvo morate da se pobrinete da ranč dobije vojničku zaštitu.

– U redu. To ću odmah srediti sa guvernerom i obavestiti ga o zarobljenicima.

Dok podiže ruku.

– Ne morate poslušati moj savet, ali mislim da je pametnije da guvernera još uvek ne obavestavate o zarobljenicima, šerife. Samo mu recite da vam je za nekoliko dana potreban jedan eskadron kako bi čuvao grad.

Belden se premišljao.

– Ali... ako ne pomenem neki jak razlog neće mi dati vojnike.

– Pa imate razlog. Crvenokošci su se dočepali brendija, zar ne? Kada se budu napili vatrene vode podivljaće i napustiće rezervat. A to je već veliki problem za njega. Dakle, ne može se oglušiti o vaš zahtev.

– Možda ste u pravu – složio se šerif klimajući glavom. – Šta mislite da treba dalje preduzeti? – upitao je, ne primećujući da prima sve savete od ovog neobičnog čoveka koga je do pre nekoliko trenutaka mrzeo iz dna duše.

– Ja ću odjahati na ranč po Indijance – nastavio je Holidej ozbiljno. – Jedan čovek je manje upadljiv od dvojice, zar ne? Otiću ću još popodne kako bi se u pristojno vreme pozdravio sa gospođicom Šeteri.

Čuvar zakona je delovao iznenađeno.

– Znači li to da više nećete odlaziti na ranč?

– Tako bi se moglo reći. Ne bih išao ako to ne bude neophodno, ali u tom slučaju bih poveo i vas.

– To je vrlo ljubazno, Dok – gorko se osmehnu šerif.

Holidej je prevideo ovu malu „žao-ku” i dodao – Ima još nešto o čemu bih hteo da govorim sa vama, šerife.

Na Beldenovom licu mogao je da vidi iščekivanje.

– U redu. Radi se o...

– O ona dva trgovca stokom.

Belden živnu. To ga je zanimalo više nego što je bilo potrebno pošto su se dva neznanca muvala oko lepe Dine.

– Tu sigurno ima nešto sumnjivo. Već nekoliko dana ih posmatram i pokušavam da se setim gde sam ih ranije video. No, ne ide pa ne ide...

– Da li su još uvek u gradu? – upita Holidej kratko.

– Mislim da jesu. Doduše, nedavno sam video samo jednoga. Upravo se vraćao od lekara.

– Onda je i drugi tu. Zna li nešto više o njima?

– Na žalost, ne. Da je onaj jedan pucao na vas... obojica bi bila iza rešetaka – prokomentarisao je Belden i time nesvesno priznao Doku da je postupio ispravno. – Hm... kada bih samo znao zašto su želeli da vas likvidiraju.... Da li ih možda poznajete, Holideje?

– Ne verujem, Beldene. Da je on mene poznavao sigurno ne bi pokušao da puca – zaključio je Dok

mirno, i ne razmišljajući o tome da je izrekao surovu istinu. Čovek koji poznaje Džordžijanca ne bi tek tako, bez razmišljanja, pucao u njega čak i da mu je zakleti naprijatelj.

– A sada idemo da osmotrimo onu dvojicu trgovaca, šerife. Kako se ono zvaše?

– Čester i Haris – spremno je odvratio Belden. – I nemojte se upuštati u neko puškaranje, Dok. Ono na početku bilo je sasvim dovoljno.

– Možda nećete verovati, ali istina je da ja nisam započeo pucnjavu.

Belden je samo klimnuo glavom i posle kratkog dogovora dvojica ljudi krenuše da sprovedu svoj plan.

Kada je Holidej ušao u salun „Sastanak”, odmah je izazvao pažnju i komentare gostiju. Krčmar Džo Palmer procedio je psovku, neki su komentarisali tiho i za sebe, dok su se tobožnji trgovci Čester i Haris trgli kao da su ugledali duha. Čester je bio prilično bleđ i isrpljen jer mu je doktor u toku noći izvadio kuršum. Ugledavši čoveka koji ga je ustrelio, hteo je da skoči sa stolice krene, ali ga je obazrivi Haris grubo povukao dole.

– Jedi li poludeo? – prosiktao je ljutito. – Nisi se još ni oporavio, zapamti to!

– Poslaću ga u pakao... tako mi svega – mrmljao je Čester sebi u bradu.

– Okani se toga – rekao je Haris tiho ali odlučno. – Dobro znaš da nam je taj čovek još potreban.

– Prokletstvo, tu si u pravu. Ali, kladim se da će nam taj tip natovariti još nevolja na vrat.

– Viski, krčmaru! – poručio je Dok pošto je seo za sto.

Okruglo Palmerovo lice imalo je neprijateljski izraz. Ljut zbog gubitka, debeli krčmar nije mogao da se otme utisku da je ovaj stranac na neki način kriv za ono što ga je snašlo.

Holidej je ignorisao njegovu netrpeljivost koja se mogla osetiti i naručio još jedan viski.

– Nadam se da možete podneti toliko viskija iako inače pijete brendi – dobacio je Palmer zajedljivo.

– Vaša briga za mene je dirljiva, krčmaru.

– Uostalom, sada imate dovoljno brendija – promrsi debeljko nešto tiše, ali ipak tako da su ga svi mogli čuti.

Holidej skoči i zgrabi ga za rame na.

– Mislim da bi za vas bilo daleko bolje da svoje duhovite primedbe zadržite za sebe.

Palmer je u trenu prebledeo i dobio napad kašlja. Konačno, kada je uspeo da dođe do vazduha, žustro je odvratio:

– Vi nemate prava da tako postupate sa mnom, mister. U svom lokalu mogu da govorim šta hoću.

Dok se osmehnu.

– U velikoj ste zabludi, krčmaru. Ako me za nešto glasno sumnjičite, morate to i dokazati. A vi nemate

nikakvih dokaza osim praznih priča, nije li tako? Dobro, a sada budite ljubazni i donesite mi flašu viskija pa da vidimo mogu li ga podneti!

Palmer je bez reči doneo poručenu flašu i spustio je pred kockara.

Holidej se maši za džep da bi izvuкао novčanicu. Pritom je potpuno zaboravio da kod sebe ima i novac koji je uzeo od dvojice crvenokožaca. Zato ga je za tren sklonio u stranu, platio svoje piće i nekoliko trenutaka zamišljeno vrteo svežanj dolara u ruci.

Razmišljajući o tome ko bi mogao da dostavi novac Indijancima, iznenađeno se trgao spazivši da na gornjoj novčanici nešto piše. Slova su bila prilično nečitka, ali kada se bolje zagledao jasno je pročitao „Harris“.

Čudno, zašto baš Harris, tobožnji trgovac stokom koji je sedeo nekoliko stolova dalje? Da li je on neka veza? Moguće! U svakom slučaju, bilo je veoma neobično što se baš ova novčanica našla u džepu Indijanca koji se u gluvo doba noći šunjao oko ranča Šeteri.

Podigao je glavu i ispod oka osmotrio Harisa i njegovog kompanjona koji su sedeli malo dalje i nešto tiho šaputali. Nije želeo ništa da preduzima, već je rešio da čeka. Posle nekih desetak minuta, Čester je ustao od stola i ukočenim korakom prošao pored njega i stao pored šanka. Tamo je na brzinu ispio jedan viski,

a zatim napustio lokal. Kroz obližnji prozor Holidej je mogao da vidi kako jaše niz glavnu ulicu.

Nešto kasnije i sam Dok je izašao iz saluna i lagano prišao Migu. U stvari, želeo je da vidi u kom pravcu je Čester odjahao napuštajući grad. Da ne bi probudio sumnju otkacio je sa sedla malu crnu torbu, kao da je samo zbog nje izašao i vratio se u lokal. Ipak, uspeo je da ustanovi da je Čester odjahao u pravcu Šeteri ranča.

Ponovo je ušao u salun, ali je rešio da ostane veoma kratko jer je želeo što pre da krene za tobožnjim trgovcem. Čim je seo za sto, prišao mu je Haris.

– Mogu li da razgovaram sa vama, Holideje? – upitao je učtivo.

– Samo izvolite.

Čovek je bio zbunjen ne znajući kako da počne.

– Pa... hteo sam da govorim sa vama u vezi Čestera i onoga što se juče dogodilo. Znate, on zaista nije imao nameru da puca na vas, ali je previše popio. U takvim situacijama ima običaj da pravi ružne šale.

– Zar se to u vašim krugovima naziva šala, mister Haris?

– Verijte mi na reč, Dok, on nipošto ne bi pucao u vas. Možda je mogao da napravi rupu u plafonu i to je sve. Uostalom, mi smo miroljubivi trgovci.

– Zar ti miroljubivi trgovci otkoče oružje iza leđa nekoga ko se nalazi

u gužvi? Ne znam da li vam je jasno da je vaš prijatelj tu „šalu” mogao da plati životom?

– Znam, naravno da znam. Hteo sam da vam kažem da je i on to uvideo, mister.

Dok ga je posmatrao pitajući se šta mu je stvarno na pameti. Kakvu podlost spremaju ova dvojica i zašto žele da mu se umile?

Posle kraćeg razmišljanja zaključio je da za tako nešto postoji samo jedan razlog. Znali su da je video napad i razbojnika na sivom konju, a to je značilo da su i sami povezani sa prepadom na transport. Polako je sastavljao lanac događaja u kome je ipak još uvek nedostajalo nekoliko karika.

Na primer, kako su Indijanci došli do novca i šta ih je nagnalo da napadnu transport? Da li je u pitanju bila puka slučajnost ili pak neočekivani splet okolnosti? Da li su možda Indijanci povelili sa sobom razbojnike, a poubijali nedužne kauboje? Dalje, bilo je sasvim nejasno šta su crvenokošci tražili na Dininom ranču. Bilo je logično da se posle napada odmah udalje i povuku se u svoje rezervate...

Sva ova pitanja bila su otvorena, ali Dok je bio siguran da je odgovor negde tu, u blizini. Ponovo je pogledao u Harisa i nešto mu je sinulo. Izvukao je novčanicu sa njegovim imenom i rekao – Ovo sam još juče našao na pločniku. Tada još nisam znao da

vam je ime Haris. Pretpostavljam da ste izgubili novac, nije li tako?

Haris ga pogleda sa izvesnim podozrenjem.

– Kako vam je uopšte palo na pamet da sam ja izgubio novac? To se svakome moglo dogoditi – dodao je i ustao sa stolice.

Holidej ga je mirno posmatrao.

– Mislim da ste je vi izgubili jer na njoj piše vaše ime.

Čovek se lecnu i vidljivo pocrvene.

– Prokletstvo, zaista je moja – rekao je, a onda je uzeo i izveštačeno se nasmejao. – Znate, Dok, ponekad imam običaj da ispisujem svoje ime na novčanicama. Veliko vam hvala, mora da mi je ispala iz džepa – dodao je, promrmľao nešto kao pozdrav i vratio se svom stolu, ophrvan podozrenjem. Nešto mu je u celoj stvari bilo sumnjivo. Ipak, tačno je znao da je ovu novčanicu nekada posedovao.

I Holideju je bilo jasno da je novčanica nekada bila u Harisovim rukama. I ne samo to, znao je šta znači „imati običaj” ispisivati ime na novcu. Bio je to poznati mangupski trik, a nije ni sumnjao da su Haris i Čester radili zajedno. Obično su dolazili u gradove odvojeno. Jedan bi ušao u trgovinu, kupio neku sitnicu i platio je krupnom novčanicom, a onda odmaglio. Tada bi se pojavio drugi i obavio kupovinu plaćajući novčanicama od deset dolara. Nedužni trgovac je, naravno, želeo da vrati kusur u metalnom novcu. E, tu je počinjala

ugra. Varalica bi tvrdio da je na tezu spustio krupnu novčanicu. Došlo bi do prepirke, a onda bi trgovac pozvao šerifa. Varalica bi čuvara zakona ubeđivao da je dao krupnu novčanicu i kao dokaz navodio svoj običaj da na novcu ispisuje ime. Naravno, savesni šerif bi pregledao celu kasu i – našao novčanicu sa imenom.

Dok klimnu glavom. Ova dvojica tobožnjih trgovaca sasvim su se uklopala u sliku varalica koje se bave sličnim stvarima.

Ipak, još uvek mu nije bilo jasno kako se novac našao kod Indijanca, mada je počeo da naslućuje.

Lanac je postajao sve tešniji, a kari-ka koje nedostaju sve manje.

* * *

Holidej je stigao na ranč u kasno popodne. Hteo je odmah po dolasku da obiđe zarobljenike, ali to nije bilo moguće, jer ga je Dina videla kako dolazi. Sedela je na tremu u stolici za ljuljanje i prelistavala neku knjigu. Na okruglom stočiću pred njom ležao je buket poljskog cveća kao i cedulja koju je Dok jutros ostavio.

Devojka nije ustala, ali čim je zakoračio na trem osmehnula se i pružila mu svoju nežnu ruku.

– Dakle, od reči ste. Šta vas je tako iznenada odvuklo u grad?

Holidej se naslonio na stub verande i pripalio cigaru.

– Trebalo je da razgovaram sa šerifom. Znate i sami da mi je naložio da mu se javljam.

– Znam. Kako sada stoje stvari? Da li se smirio?

– Ne verujem. I ostali u gradu su vrlo nervozni. Svi hoće pošto-poto da me obese.

– Upozorila sam vas, ali niste hteli da me slušate, Dok. Zato nemojte više ići u Topeku. Suviše je opasno.

Klimnuo je glavom.

– Možda ste u pravu. U stvari, došao sam ovamo da se pozdravim.

Dina spusti pogled.

– Mora li to biti baš danas? Tako sam usamljena, Dok... Zašto ne odjašete sutra? Vi ste toliko toga proživeli i videli, volela bih kada biste mi malo pričali o tome.

– Ne znam ni sam. Ono što bih mogao da vam pričam o Džonu Holideju, vi verovatno već znate, Dina. Tome nema mnogo šta da se doda.

Okrenuo se i slučajno pogledao prema koralu. Prokletstvo, zar tamo ne stoji sivac sa tamnom mrljom na čelu? Da, nema sumnje da je baš taj konj, odmah ga je prepoznao. Konačno, ovakve životinje se retko viđaju.

Odbio je dim i upola se okrenuo prema Dini.

– Zar vi niste zadovoljni svojim životom? – tobože uzgred je upitao.

– Ne znam zašto kada imate sve što bi čovek mogao da sanja: zdravlje, novac, lepu kuću. divne konje.

Ona ga odmeri sanjalačkim pogledom.

– Zar vi verujete da bogatstvo može učiniti čoveka srećnim? Doista imam sve, a moji konji... oni mi zaista mnogo znače. Volim ih više nego ljude.

– Da, da, u pitanju su odlične životinje, a naročito sivac – „složio” se Dok posmatrajući koral.

– Za njega bih dala čitavo malo bogatstvo.

– Stvarno? Zar on ne pripada vama?

– Na žalost, ne. Pripadao je Maletu, mom nadzorniku koji je njime želeo da oplemeni rasu – odvratila je, a onda iznenada ustala sa stolice, naslonila se na ogradu i pogledala prema koralu. – Bože, kako je taj konj dospeo ovamo? – upitala se.

– Pa Belden mi jerekao da je moj nadzornik mrtav, a sada... njegov konj je ovde, u koralu.

To je zaista bilo čudno. I Holidej je pokušao da shvati odakle se konj stvorio, ali ništa mu nije padalo na pamet.

– Možda je krenuo na put sa nekim drugim konjem? – upitao je.

Dina je energično odmahнула glavom.

– Malet se nikada nije odvajao od njega. Kada sam jednom htela da ga jašem morala sam dugo da ga moljakam kako bi pristao. Ona dva trgovca stokom ponudila su mi ogromnu sumu, ali ništa. Čini mi se da

su bacili oko na njega, više nego na goveda.

– U svakom slučaju, veoma čudno – zaključio je Dok.

– U pravu ste – složila se devojka.

– Čak više nego čudno. Na žalost, životinje ne umeju da govore i objasne nam o čemu se radi. Nego, nešto mi je sada palo na pamet. Pošto sivac nikome ne dozvoljava da ga jaše, možda mu je uspelo da prilikom napada umakne...?

Holidej je povezao stvari i shvatio pravu istinu, ali je nije saopštio devojci. Zbog čega, to ni on sam nije znao. Nije želeo da sumnjiči nekoga ko mu je predstavljen kao vredan i marljiv kauboj. Ako bi došlo do toga da izrekne određeni sud o čoveku, za to je morao da ima opipljiv dokaz. Zbog toga je naizgled prihvatio Dini-
nu pretpostavku.

– Najverovatnije ste u pravu, gospođice. Ali, kada ga je Malet jahao morao je da bude osedlan. Kao što vidite, sada nema sedlo na leđima. Ostaje još zagonetka kako je uopšte došao u koral?

– Da, da... kako je ušao tamo...? – ponovila je devojka zamišljeno.

– Hm... za to postoji samo jedno objašnjenje. Sivac je izvanredan skakač i može da preskoči ogradu. Ali, gde je sedlo?

Samo što je to izgovorila, Dok je začuo neki šum. Oprezno se okrenuo i poluspuštenih kapaka posmatrao fasadu kuće. Jedan od prozora bio

je otvoren i šum je, izgleda, dolazio odande. Potom je začuo i prigušeno kašljanje. Zbog čega je u tom trenutku pomislio na Čestera, ni samom mu nije bilo jasno. Da se taj lupež možda nije ušunjao u kuću i smerao novo razbojništvo?

– Čini mi se da za sedlo postoji objašnjenje... – počela je Dina i trgla ga iz zamišljenosti. – Belden je rekao da su moje momke napali Indijanci. Pošto oni jašu bez sedla, verovatno su ga sami skinuli. Pretpostavljam da je sivac posle toga zbacio jahača.

– Verovatno ste u pravu – kazao je Dok, ovoga puta istinski ravnodušan. Sivca je video u Topeki sa uzdama i sedlom, a na leđima životinje nipošto nije bio Indijanac. Ali, u tom trenutku zanimalo ga je nešto sasvim drugo.

– Kako stoji stvar sa vašim govedima, mis? Da li ste u međuvremenu zaključili posao?

Dina nekako odsutno podiže pogled.

– Goveda? Ah, da, vi mislite na prodaju? Pa, ništa mi drugo ne preostaje. Nije lako naći nove kauboje. Čester je popodne bio ovde i rekao mi je da Haris namerava da razgovara sa vama. Njemu samom bilo je suviše neprijatno.

– I razgovarao je – odvrato Dok otegnuto. – Izvinio se u Česterovo ime.

– Onda je sve u redu, zar ne?

Ništa nije u redu, gospođice Šeteri, pomislio je. Naprotiv, sve biva zamr-

šenije i komplikovanije, zaključio je ali nije rekao ništa.

– Pa, recimo da je tako – kazao je glasno. – Poznajete li vi tu dvojicu malo duže?

– Da, poznajem ih još odranije. Moj otac je imao sa njima neke poslove na istoku. Da budem preciznija, znam ih samo po imenima, mada ih do sada nisam upoznala. Zašto vas to interesuje?

– Ne interesuje me naročito, mis. Pitao sam tek onako.

Dina je ustala sa stolice i zavodničkim pokretom zabacila kosu na ramena.

– Ja sam izgleda veoma rđava domaćica, doktore Holidej. Nisam vas ponudila ni jelom ni pićem. No, odmah ću to ispraviti. Sedite, molim vas, ja ću se brzo vratiti. Samo da izdam neka naređenja. Moja kuvarica je crnkinja sa juga i raduje se kada imam goste. Kaže da sam uvek sama i zbog toga premalo jedem. Sigurna sam da će nam doneti nešto ukusno.

Rekavši to, ušla je unutra zavodnički njišući bokovima. Mlada gospodarica ranča je bila svesna da je lepa i privlačna žena koja privlači poglede muškaraca. Posmatrajući je, Dok se setio Beldenove zaljubljenosti i nehotice se nasmešio.

Posle nekih desetak minuta ona mu se ponovo pridružila. Sledila ju je krupna crnkinja koja je vodila veliki poslužavnik na kome je bilo

hladnog pečenja, nekoliko salata, suvog mesa i jaja. Dina je stavila na sto flašu vina i dve čaše i ljupko se osmehnula.

Crnkinja je postavila sto i udaljila se. Njih dvoje su seli jedno preko puta drugog i neko vreme ćutali uživajući u tišini koju je remetila divna pesma ševe sa obližnjeg drveta.

Ovo bi u drugim okolnostima moglo biti divno veče, pomislio je Dok. Divno i mirno. Ali mira nije bilo ni ovde, ni u Topeki i okolini.

Minuti su prolazili. Holidej je jeo vrlo malo, s vremena na vreme posmatrajući lepo lice mlade žene pokušavajući nešto da sazna. Ali, to je bilo nemoguće. Lepa Dina Šeteri bila je privlačna i ljubazna, no u isto vreme hladna i nedokučiva.

U trenutku kada je hteo da podigne čašu i nazdravi, Dok je začuo potmul topot kopita. To se neki jahač udaljavao sa ranča. Podigao je glavu i pogledao preko dvorišta, a zatim na put za Topeku koji se lepo video sa verande. No, tamo se jahač nije pojavio. Mora da je napustio ranč jašući preko pašnjaka.

– Da li je to bio neko od vaših ljudi? – upitao je.

Ona ga iznenađeno pogleda.

– Ne znam na koga mislite?

– Zar niste čuli topot kopita?

Ona slegnu ramenima.

– Nisam, mada je moguće da je neko od ljudi krenuo u grad. Znate, oni mlađi željni su provoda ali mogu

da se pouzdam u njih. Uvek se vrate pre ponoći i sutradan su na svojim mestima.

Kada je ispio vino Holidej je ustao, popravio kaput i stao pored devojke.

– Mislim da je vreme da krenem, mis.

I ona se hitro podigla.

– Možda ste u pravu, Dok. Svakome u životu dođe trenutak kada treba da se oprosti i iz jednog mesta krene u drugo.

On joj pruži ruku.

– Možda se više nećemo videti. Želim vam sve najbolje u životu, mis Šeteri.

Devojka se osmehnu.

– Srećan put, Holideje.

Sišao je sa trema i prešao preko dvorišta koje je sada bilo u potpunom mraku. Odvezao je Miga sa prečke ispred kaubojske kuće, lagano se vinuo u sedlo i polako napustio dvorište.

Dina ga je neprestano pratila pogledom.

No, Dok se nije okrenuo. Samo je odjahao u mrak koji je uskoro progutao njegovu vitku priliku.

* * *

Naravno, Holidej nije odjahao za Topeku. Obišao je ranč u širokom luku, ušao u dvorište na zadnji ulaz i polako se prišunjao do koralu. Odatle je bez velikih problema uspeo da izvuče indijanske konje koje je odveo

do mesta gde je ostavio Miga, nekih stotinak jardi iza ranča.

Zatim se vratio po Indijance. Prvo je dokopao Šijehaha i prebacio ga preko leđa. Sav ošamućen i ukočen od ležanja, Indijanac nije ni pokušao da se brani. Sa drugim je bilo još lakše.

Bilo mu je potrebno nekoliko trenutaka da odahne, a onda ih je čvrsto vezao za konje i sam se vinuo u sedlo. Pre toga je obe indijanske životinje međusobno vezao i poveo ih tik uz Miga.

Sada je trebalo nečujno i brzo stići u Topeku.

Jedan deo puta napredovali su bez problema. No, u trenutku kada su se našli na nekih dve stotine jardi od pruge, kroz noć se prolomio hitac. Dok se munjevito bacio a tlo, ali je još u padu povukao kolt i zapucao u pravcu žutog svetlucavog plamička. Sledio je još jedan hitac, a onda se začuo prodoran i otegnut krik koji je zazvučao pomalo zastrašujuće u noćnoj tišini.

Dok je još uvek ležao na zemlji ne pomerajući se.

Odmah je pretpostavio ko može biti u pitanju. Da nije trgovac Čester koji je, kako je čuo, bio u poseti kod Din Šeteri? Da, da, sasvim je verovatno da je on, zaključio je i lagano krenuo napred.

Pošto su mu oči bile naviknute na tamu, uskoro je pred sobom spazio konja i beživotno telo čoveka koje je

visilo sa sedla. Prišao je malo bliže, ali uplašena životinja je pobjegla u noć. Bez obzira na to, on je bio siguran da se radilo o Česteru koga je maločas pogodio i koji nije pao na zemlju zato što mu se kaput zakačio za vrh sedla.

Još jedan čovek koji se nalazio sa druge strane pruge jasno je čuo pucnje u tihoj noći. Međutim, on nije mogao da se umeša u obračun. Kada se malo više približio, spazio je konja kako protrčava pored njega noseći ljudsko telo koje je visilo o sedlu.

– Hej, šta se dešava? – povikao je.

– Jeste li vi pucali, Holideje?

– Ja sam samo uzvratio vatru. Jedan je pokušao da me skine iz zasede – odvratio je Dok prepoznavši Beldenov glas.

– Da li znate ko je u pitanju? – dobaci šerif prilazeći.

– Pretpostavljam, šerife. Nego, šta je sa našim planom? Da li je Francuz tamo?

Belden klimnu glavom.

– Jeste. Sve je dogovoreno, on čeka u ćeliji. A Indijanci?

– Ovde su, na konjima. Idemo, šerife?

– Naravno.

Neko vreme su ćutke jahali, a onda Belden upita:

– Ko je taj čova koji je pokušao da vas ubije, Dok?

– Pretpostavljam, Čester. Gospođica Šeteri mi je rekla da je pre mene bio na ranču.

– Dakle, osveta?

– Možda.

Belden se nakašlja.

– Dok, vi znate još nešto što mi niste rekli, zar ne?

Holidej je neko vreme razmišljao, a onda odlučio da kaže sve. Uostalom, bez obzira na neke sitne mane, Belden je bio pošten i požrtvovan čuvar zakona.

– Da, da, znam neke stveri, šerife. U koralu ranča Šeteri nalazi se sivac, konj koga je jahao bandit koji se odvojio od svojih šaučesnika posle napada na transport.

– Šta? – iznenadi se Belden. – Hm... da se niste prevarili, Dok? Konj pripada Dini i ne verujem...

– Tako je kako vam kažem – prekide ga Dok blago. – Uostalom, to nije sve. Indijanci su u džepovima imali svežanj dolarskih novčanica, a na jednoj je bilo napisano Harisovo ime.

Šerif duboko udahnu i zaustavi konja.

– Znati li uopšte šta ste sada kazali?

– Znam, Beldene. Čak je sam Haris hladno uzeo od mene tu novčanicu kada sam mu je ponudio pod izgovorom da sam je našao. – Evo... – počeo je Dok i do detalja mu ispričao šta se tog popodneva dogodilo.

Malo jače su mamuznuli konje i ćutke krenuli dalje. Belden je razmišljao o svemu što je čuo i svakog časa pogledao prema Holideju pita-

jući se kakve još sposobnosti ima taj neobični čovek.

Kada su stigli u Topeku, svetlost se videla u svega nekoliko kuća. Gotovo ceo grad je spavao mada su ispred ulaza u salun „Sastanak” još uvek gorela oba fenjera. Ipak, Dok i šerif su uspeli da odvedu Indijance u zatvor, a da ih niko ne primeti. Čim su smestili crvenokošce iza rešetaka, simpatični Francuz Anri je počeo svoju predstavu.

Odmah se ljutito ustremio na rešetke svoje ćelije i počeo da galami.

– Oh, prokletsvo! Ne možete tako zatvoriti Anrija! Ja ne počiniti razbojništvo i ne biti kriva!

– Zavežite već jednom! – tobože se brecnuo šerif. – Ako ne prekinete, strpaću vam krp u usta!

Dvojica iandijanaca su ga hladno odmerila, a onda ćutke legli na klupe i zatvorili oči. To je bio znak da su shvatili gde ih je belac doveo i pomirili se sa sudbinom.

Holidej i šerif su sve proverili, a onda napustili kancelariju i otišli preko u salun. Svuda je bilo tiho i mirno.

Međutim, uskoro je u glavnu ulicu ušao konj noseći mrtvog čoveka zakačenog za sedlo. Životinja je stala pored privezišta i umorno pognula glavu. U tom trenutku iz lokala je izašao trgovac Loris i pomalo uplašeno ustuknuo. Onda je lagano prišao konju i rukom dodirnuo nepomično

telo koje je trenutak kasnije kliznulo na tlo.

Uplašeni čovek trkom se vratio u salun i povikao – Jedan mrtvac, šerife!

Belden je odmerio Doka koji je mirno sedeo za stolom i tobože začuđeno upitao:

– O čemu pričaš? Gde je mrtvac?

Nekoliko preostalih gostiju žurno je izašlo napolje. Zajednički su uneli Čestera i spustili ga pored šanka. Debeli Džo Palmer hteo je da protestuje, ali je bio toliko uzbuđen da nije uspeo da progovori ni reč.

Istoga trenutka Haris je ustao od stola i nesigurnim korakom prišao telu.

– Nije moguće, Čester... – promrmljao. – Ne znam gde je...

– Ja ću vam reći gde je bio – prekide ga šerif odlučno. – Išao je do Šeteri ranča.

– To ne može biti – usprotivio se Haris. – Dogovorili smo se sa gospođicom za sutra. Ne znam šta bi danas tražio tamo.

Holidej je čuo razgovor, ali je rešio da se ne meša. No, onda se Belden okrenuo prema njemu i upitao – Recite mi ko je pucao na vas, Dok?

– Ko je pucao na mene? Ne znam, bio je mrak. Možda je bio Čester, a možda i neko drugi, ne mogu da tvrdim – odvratio je oprezno.

Haris ga odmeri pogledom punim mržnje.

– Vi ga nosite na savesti i zato ćete platiti, Dok. Ne zvao se ja Haris, ako...

– Čime ćete ovoga puta plaćati, mister Haris? Zar opet novčanicom na kojoj je ispisano vaše ime?

Razbojnik mu priđe ljutitog lica.

– Ja plaćam olovom, koliko da se razumemo! – vikao je izbezumljen od besa. – Ni za sto hiljada dolara to olovo ne možete dobiti nazad...

– Mislite na olovo koje mu je Holidej prosvirao kroz rebra? – prosiktao je Haris.

Belden mu položi svoju tešku ruku na rame.

– Možda bi sada bilo najbolje da odete u svoju sobu. Sutra ćemo razgovarati.

– Dobro, idem... – promrmljao je tobožnji trgovac koji se šerifu po ko zna koji put učinio poznat. I zaista, sutradan je, prevrćući po fijokama, našao dve stare poternice na kojima su bili Haris i Čester, naravno, pod drugim imenima. Bilo je tačno to da pajtaši nisu bili nikakvi trgovci, već obični razbojnici i varalice za kojima se godinama tragalo.

Holidej je takođe otišao u svoju sobu, praćen ćutanjem. Tek kada se popeo na sprat, debeli Palmer je ljutito prošištao – Taj sutra ima da leti.

Sve se utišalo, a grad je konačno utonuo u san.

Samo u šerifovoj kancelariji nije bilo tiho. Francuz Anri se pretvarao

da spava i ćelijom je odjeknulo njegovo glasno „hrkanje”. Međutim, on nije spavao već je pažljivo osluškivao razgovor dvojice Indijanaca. Ono što je čuo nije ga ostavilo ravnodušnim tako da je jedva čekao da svane.

Kada je Belden ujutro došao i prišavši ćeliji pitao šta se dogodilo, on se pravio da ga ne razume. Mlatarao je rukama i nogama i vikao da je bolestan.

– Dobro, dobro... odvešću te do doktora – kazao je šerif glasno i ispod oka osmotrio Indijance. Ležali su kao kipovi zatvorenih očiju i činilo se da spavaju.

Belden je izveo Anrija na trem gde ih je čekao Holidej. Odmah je počeo da razgovara sa starim Francuzom i dok je on pričao, Dokovo lice postalo je sve zabrinutije i ozbiljnije.

– Hvala, čuo sam dosta – kazao je Džordžijanac u jednom trenutku, a onda se krenuo prema šerifu.

– Pripremite svog konja, moramo da odjašemo. Samo pre toga strpajte onog Harisa iza rešetaka. Naći ćemo se u salunu.

Belden nije mogao ništa da pita jer se Holidej okrenuo i žurno krenuo ka konjušnici.

* * *

Haris se nije čestito ni probudio, a već se obreo u ćeliji. Iako nije znao šta se dogodilo, bilo mu je jasno da su stvari krenule loše i da nema prava da se buni.

Nekih dva sata kasnije šerif i Holidej stigli su na ranč Šeteri. Dvorište je bilo pusto jer su se kauboji razišli po pašnjacima. Na ranču se nalazila samo njegova lepa vlasnica kao i kuvar Trejsi Rok.

Dina je čula topot kopita i izašla na terasu. Kada je videla dvojicu posetilaca koji su se približavali, vidno je prebledela.

– Zar niste rekli da napuštate grad, Dok? – upitala je umesto pozdrava.
– Ah, znam, sigurno vas je dovukao Belden. Nije mi jasno šta želi od vas?

– Nije me dovukao ovamo – odvratio je Holidej mirno.

– Prokletstvo, šta se ovde dešava? – povikao je Belden.

– Odmah ćete saznati, šerife. Ili vi želite da mu objasnite, Dina?

Ona se vidljivo trže.

– Ne znam na šta ciljate, Dok?

– Pomoći ću vam da se prisetite, mis. Sinoć smo, baš tu na verandi, razgovarali o sivcu koji se nalazio u vašem koralu. Koliko se sećam, rekli ste da pripada vašem nadzorniku, zar ne? Međutim, od Beldena sam slučajno saznao da je konj vaš.

Šerif ga u čudu pogleda.

– Pa šta! Zašto nešto tako ne bi smelo da se kaže? Vi, za razliku od gospođice Dine, sebi sigurno ne možete da dozvolite kupovinu takvog rasnog konja.

Dok klimnu glavom.

– To je sasvim tačno. Isto tako, ne mogu sebi da priuštim luksuz da najimim revolveraša čiji je zadatak da ubija druge ljude za novac.

– Sada tek ništa ne shvatam... – promrmljao je šerif.

– Odmah ćete razumeti, Beldene. Isto tako, ja sebi ne bih mogao da dozvolim da okupim bandu koja će pljačkati za moj račun, a onda tu grupu ljudi za novac predati Indijancima u ruke. Pobogu, Beldene, zar još uvek ne razumete?

Šerif još nije mogao da shvati. Jedino što je primetio bilo je lice Dine Šeteri koje je prvo prebledelo, a onda dobilo neku čudnu, sivu boju. Bilo je očigledno da je pokušala nešto da kaže, ali glas joj nije izlazio iz grla.

– Trebalo je da napustim ranč, zar ne, gospođice? – upita Dok mirno.
– Hm... nije loše smišljeno. U tom slučaju biste imali budalu kojoj biste natovarili napad na leđa. Ona dva tobožnja trgovca stokom odavno rade za vas i bili su samo sitne figure u vašoj velikoj igri. Što se kauboja tiče, znali su previše pa su morali biti zauvek učutkani. Poslali ste ih na klanicu, mis. Ni Indijanci nisu jeftino prošli, naprotiv. U svakom slučaju, bila je to jeziva, podmukla igra. Igra koju ste, uprkos trudu, izgubili, gospođice Šeteri.

U tom trenutku iz pravca kauboj-ske kuće nailazila su tri jahača. Za tren su zastali na sredini dvorišta, a

onda se zaustavili tek na nekih deset-
tak jardi ispred verande.

Dok ih je posmatrao: konji su bili prekriveni prašinom, a jahači nimalo nisu ličili na obične kauboje. Onaj najbliži šerifu bio je krupan, snažan četrdesetogodišnjak tupog i bezizražajnog lica. Nosio je pohabani šešir i košulju bez kragne i zvao se Henk Maligen, nekadašnji mesarski pomoćnik iz Nju Orleansa. Sa sedamnaest godina je ubio druga nožem i od tada se stalno nalazi u bekstvu. U četiri države za njim su bile raspisane poternice kao za ozloglašanim banditom i ubicom.

Drugi je bio visoki mršavko crvenog nosa i očiju, sa neobičnim šeširrom malog oboda, kožnim prslukom i prugastim pantalonama. Zvao se Bob Rolings i bio iz Dabakua u državi Ajova. Pridružio se bandi razbojnika kada je pobjegao od kuće jer je uhvaćen u krađi goveda.

Treći je bio izuzetno mlad, bledeg lica i sitnih lukavih očiju okruženih potpuno belim trepavicama. Nosio je ogroman crni šešir, izbledelu košulju i pantalone zakrpljene na kolenima. U futroli kraj sedla sa desne strana imao je „vinčesterku”, a preko bedara opasač načičkan mecima i težak revolver kalibra 45. Bio je to Hip Šeker iz malog grada Henija u Ohaju. Još kao dečak pobjegao je od kuće sa jednim prijateljem i, bez obzora na mladost, imao već nekoliko razbojništava i krađa.

Šeker je popravio rukom revolver u futroli, nagnuo se preko sedla i drsko odmerio šerifa – Gle, gle, možda ja to vidim utvaru? Momci, da li vidite da ovaj tip nosi zvezdu? Prosto nemoguće, zar ne? Ono što najviše mrzim u životu to su limene zvezde zajedno sa onima koji ih nose.

Ostala dvojica se cinično nasmejaše, a Belden se nesvesno trže. No, drski mladić je nastavio sa uvredama, optuživši šerifa da je kriv za smrt njegovog prijatelja, Džesi Hogarta.

Tu šerif iz Topeke planu.

– Hogart je bio dvostruki ubica i stigla ga je zaslužena kazna! – zagrmio je Belden.

– Zaveži gubicu! – brecnuo se na njega mladić prodornim glasom.

– Trebalo bi te prebiti kao psa jer je šteta na takvu hulju potrošiti i metak! I sklanjaj šape sa pucaljke inače ću te napuniti olovom!

– Ovaj momak ima pravo – dobaci Rostig hrapavim glasom. – Taj šljam treba uništiti.

– Slažem se sa vama, momci – složio se treći, Maligen. – Likvidiraj ga, Hip. Ako se ne varam, taj zvezdonosac već duže vremena našoj gazdarići ide na nerve.

– I te kako – prihvatila je Dina koja je vidljivo odahnula ugledavši razbojnike. – Sredite njega, ali i ovog kicoša pored. Uvredili su me i pretili mi. Sa njima treba po kratkom postupku!

Nijedan od trojice razbojnika do tog trenutka nije obratio pažnju na Doka. No, videvši da je Hip Šeker prvi pošao rukom ka koltu, kralj svih strelaca je munjevito potegao. Prvi hitac skinuo je mladiću šešir, dok mu je drugi izbio oružje iz ruke. Niko još nije ni trepnuo, a drski brbljivac je ležao na zemlji okrvavljene šake.

Njegovi prijatelji su zaustavili ruke u pokretu. Ovako nešto još nisu videli pa su bili iskreno zapanjeni.

– Sa uvredama je završeno – dobaci Dok hladno. – Mislim da bi morali da im objasnite kako moraju da se ponašaju, šerife.

– Budite pažljivi, to je Dok Holidej! – povikala je Dina Šeteri.

Ime čuvenog Džordžijanca eksplodiralo je među banditima kao nevidljiva mina. Šeker je razrogačio oči, Rostig pomalo blesavo otvorio usta, dok se Maligen i nesvesno zagrcnuo.

– Dok Holidej! – ponovio je kada je došao do daha. – Svevišnji! Malo je falilo da i ja...

– Držite ovu trojicu na nišanu, Beldene! – prekinuo ga je Dok hladno.

– Njima je, to je jasno, mesto u zatvoru. Prihvatam opkladu da svaki od njih ima na savesti bar tri puta više od onoga što mogu da izdrže jedna vešala.

– U pravu ste, Holideje – složio se Belden koji se i sam jedva povratio od uzbuđenja. – Možda bi bilo dobro da ih vežem?

– U pravu ste. Uradite to, a ja ću ih držati na nišanu. Tako ćemo pre završiti, zar ne?

I zaista, sve je išlo brzo i bez reči. Razbojnici nisu pružali otpor, svesni da svaki njihov pokret budnim okom prati najbolji od najboljih.

– Tako... gotovo je... – promrmljao je Belden. – A sada ste vi na redu, gospođice Šeteri! Vaša igra je završena!

Mlada žena je stajala na verandi, nekako upalih obraza i očiju bez sjaja. Ni zlatni zraci sunca nisu mogli da daju boju njenom bledom licu i beskrvnim usnama.

– Izgubila sam... – promrljala je.

– I to sve zbog Doka. Čim se pojavio naslutila sam da je opasan. Ipak... nisam se nadala da će ići tako daleko, da će.... da će biti tako proketo uporan...

Šerifu se činilo da ga neka džinovska ruka lagano davi. Bilo mu je strahovito teško da gleda kako se ta lepa devojkica koja je bila oličenje njegovih snova iznenada toliko promenila. Sugurno nije kriva, pomislio je u jednom trenu pokušavajući da se opravda. Onda je odmahnuo rukom prekorevajući sam sebe jer su činjenice bile nepobitne. Uostalom, čuo je kada je tražila da ga banditi likvidiraju što ga je posebno povredilo.

Progutao je knedlu posmatrajući je kako ulazi u kuću sitnim, teškim koracima.

Niko je nije zaustavljao.

U vazduhu je lebdelo nešto strahovito pritiskujuće. Tišina je bila teška kao olovo.

Holidej i Belden su nepomično sedeli i pratili je pogledom. Šerif je hteo da pođe za njom, ali nije mogao da se pokrene. Bio je paralisan, slomljen i nesposoban da reaguje na pravi način.

Ni Holideju nije bilo svejedno. Bio mu je to jedan od najtežih trenutaka u poslednje vreme. Ukočenog, bezizražajnog lica pitao se u sebi zašto je jedna pametna, mlada i lepa devojka koja je imala sve izabrala put krvi, nasilja i zločina.

Odgovora nije bilo. Iz iskustva je znao da ljudi često čine nepojmljive i nerazumljive stvari koje niko ne može da opravda i objasni.

Onda je odjeknuo pucanj.

Belden je kriknuo kao da je kuršum pogodio njega. U jednom skoku našao se na zemlji i kao bez daha pojurio u kuću.

Prošlo je nekoliko minuta iščekivanja, dugih minuta u kojima se nije mogao čuti ni najmanji šum.

Kada se pojavio na vratima, šerifa iz Topeke bilo je teško prepoznati. Lice mu je bilo izobličeno od bola,

ruke opuštene, a telo nekako neprirodno pogureno.

– Ona je mrtva – procedio je bezbojnim, tupim glasom.

– Presudila je sama sebi – kazao je Dok tiho.

Belden ga pogleda.

– Da, ali... Vi ste za to krivi, vi ste ovu devojku oterali u smrt! Da nije bilo vas ona bi bila živa, da još uvek živa! Sada znam da je istina ono što kažu da za sobom ostavljate samo smrt! Zato napustite moj grad jer ću...

Džordžijanac je okrenuo konja i odjahao prema drumu. Poslednje šerifove reči nije mogao ni da čuje.

Odjahao je onako kako je došao. Sam, odbačen, svima sumnjiv...

Tako je bilo u svakom gradu gde god bi se pojavio, bez obzira koliko je pomogao ljudima i oslobodio ih raznih nasilnika, protuva i razbojnika.

Ali, Dok Holidej je znao da se nosi s tim.

Prijateljski je potapšao Miga u krenuo u nepoznato.

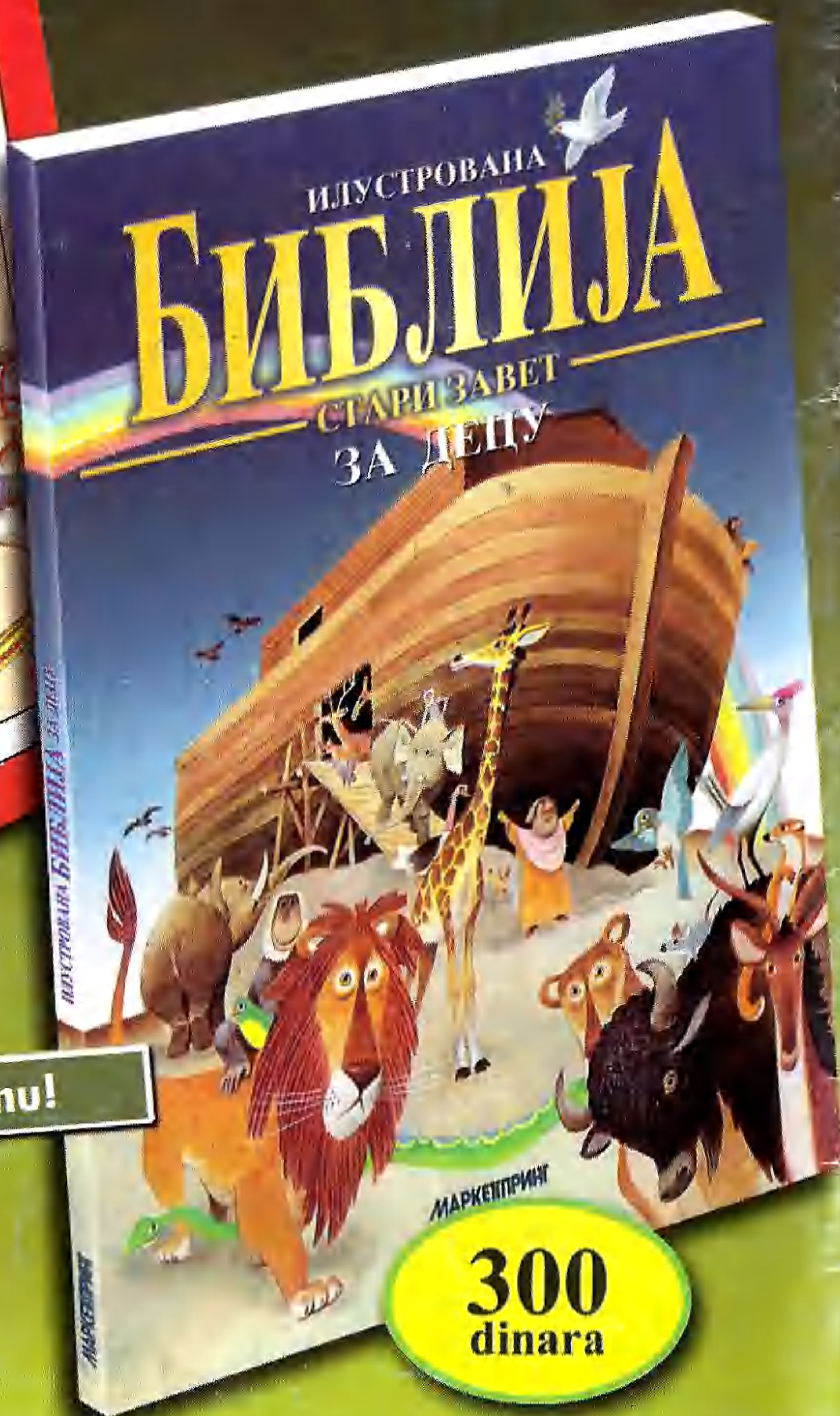
Ipak, u dubini duše se nadao da će ipak naići na neki grad u kome će ga drugačije dočekati.

KRAJ

MARKETPRINT

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00435

